

ογαγεῖται τοῦ Μελῶ, ποῦ τὸ ἔζημοσεν αὐτὸν ἐγὼ, ἕξιματα εἰμποροῦν νὰ τὸν βλέπω·ν τὰ παιδιὰ.) Πυθαγόρειον Λύβιλον (ἑστάθη ἐκ δευτέρου) Φιλοσοφικὸν Ζῆλον (εἰς τὸ προσεγγῆ; θὰ σοῦ ἀπαντήσω) Τέλλον Ἀγρον (ἔλα λοιπόν! μὴ ἐπίστευε; θὰ σοῦ θῶ μὲν ἐγὼ τὴν καλὴν ἰδέαν) Ἀκτὴν (εὐχαριστῶ διὰ τὸ ἐσπαθῆναι) Γρασιέλλαν (εὐχαριστῶ καὶ σὲ διὰ τὸν νέον συνδρομητήν) Μακεδόνα (διὰ τὰς λύσεις τῶν ἑβδ. Διαγωνισμῶν δὲν ὑπάρχει προθεσμίᾳ ἕποσι καὶ ἂν τὰς στείλῃ κανεὶς, με δεκάλεπον γραμματὸσημον, τὸνόμα τοῦ θᾶ δημοσιουῆ) Σενιενιμνην Κορφατοπούλαν (ἔστειλε) Τροελλήν Νεότητα (ἔλαβ, εὐχαριστῶ) Ἀντ. Ν. Παρ. (ἔλαβ, εὐχαριστῶ) Μέγαν Ναπολέονα (ἔστειλε) Ἀσὸν τῶν Ὀνειῶν (ἀφοῦ ἀπεσκέρτησε τῆς Ὀμάδος; βεβαίως δὲν συμμετρεῖται) Ἀθάνατον Βοναπότην (ἠρώγατε, ἡ ἐπιταγὴ ἐλήφθη τὴν ἐπύριον) Τελευταίον Παλαολόγον (ἔστειλε εὐχαριστῶ πολύ) Ἑλληνοπούλαν, Σκλαβωμόνον Ἑλληνα, Ἡρώδα Ἑλληνοπούλαν, Μαινατοπούλαν, κλπ. κλπ.
 Εἰς 8 σφας ἐπιστολάς; ἔλαβ μετὰ τὴν 8ην Φεβρουαρίου ἀπαντήσω εἰς τὸ προσεγγ.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Συνέχεια τοῦ 154οῦ Διαγωνισμοῦ Ἀύσεων Δεκεμβρίου—Μαρτίου

Αἱ λύσεις γίνονται δεκταὶ μέχρι τῆς 3 Ἀπριλίου. Ἀλλὰ καὶ πέραν τῆς προθεσμίας ταύτης, ἐφ' ὅσον δὲν θὰ ἔξουν ἀκόμη δημοσιουῆ.

125. Δεξιόγραφος

Τὸ πρῶτον, ἄρθρον πληθυντικόν. Τάλλο μου, ἄρθρον ἄλλ' ἐνικόν. Τὸ τρίτον, ἄρθρον μωριστικόν. Τ' ὄλον μου κτῆμα δικαϊκόν.

*Ἐστάλη ὑπὸ Ὁμοσθένους Αὐθῆ

126. Μεταγραμματισμός

Εἰ; τὴν κεφαλήν σου κερμαί, Ἡ κ' αὐτὴ ἢ ἴδιαι εἰμαί... Ἄν με ἀποκεφαλίσας, Σὲ σχολεῖν σου θά... καλῆσαι.

*Ἐστάλη ὑπὸ Ἰω. Χ. Ἀβδελοπούλου

127. Μεταγραμματισμός μετὰ Στοιχειογράφου

Πόλεος; ἑλληνικής Ἄν ἄλλ' ἔξῃς τὸ κεφάλι, Θύμα τότε, παρευδὸς Κένταυρος; θὰ ἐσπαθῆ, Πῶ, ἂν τὸν κρατομηρῆς; Θὰ ἴδῃς καὶ ἀπορῆσαι; Νὰ σοῦ γίνῃ σὺ λέπτο Ἅνα ἐπίθετο κοινόν.

*Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἡρωῆς Σάμου

128. Αἰνίγμα

Θεὸς πινάχματος τὸ ἀρσενικόν μου. Χρόν' ν. διαίρεσις τοῦ φλυκῶν μου.

*Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Κυριακῆς Εὐκλείας

129. Κυβόλεξον

* * * * *

Τὸ πρῶτον εἶνε σύνδεσμος ποῦ εὐκῶλος θὰ τὸν βρῶτε.

Τὸ δεύτερόν μου πινάχος μεγάλος τῆς Ἰνδίας. Εἰ; κάθε σόμα βέβαια τὸ τρίτον μου θὰ ἴδῃτε. Τὸ τέταρτον οὐδέτερον κοινῆς ἀντωνυμίας. Καὶ πόλις τάλλο ἱστορική, ἀρχαία τῆς Ἀσίας.

*Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Κόμητος τοῦ Λουξεμβούργου

130-132. Ἀστεία Παραγράμματα

1.—Τὸ γῆμα εἶνε μέρος τοῦ λόφου.

2.—Ὁ Μορφεύς; ἐπαίξε τὴν θύραν. 3.—Τὸ ἀντίθετον τῆς ἀναβολῆς εἶνε ἡλόσις; *Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ροβῆρου

133. Διπλὴ Ἀκροστιχίς

Τὰ μὲν ἀρχικὰ τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦν ὄψραν τοῦ ἔτους, τὰ δὲ δευτέρα γραμματα ἀρχαίων βασιλευσάν.

1. Ὑπέρτατον ὄν, 2, Κράτος τῆς Εὐρώπης; 3, Θεά, 4, Τὸ ἔχει κάθε πρᾶγμα, 5, Ἀρχαία πόλις.

*Ἐστάλη ὑπὸ Ἀποστ. Χ. Ἀβδελοπούλου

134. Φωνηεντόλιτον

κμ - τ - κλ - στ - δβλ - τ - χρ

*Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ποιμενίδος τοῦ Ὀλύμπου

135. Γρίφος

ὁ; Ἡ Νολη; μαῖς; μαῖς;

*Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Δοξασιμένου Ρήγου

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τοῦ φύλλον 43. 522 δις. Ὀνος; (ὧν, βς.)—523 δις. Ἰσο ἀνδία; Ἰσο ἀνδία.—524 δις. Μήνος;—Σίμων.—525 δις. Ἡ Μήλος, τὸ μῆλον.

527 δις. Οὐ δύναται

ΣΗΣ οὐ δύοι κυρίως
 ΑΡΚΑΣ δουλεύειν. (Ἡ ἀ-
 ΒΟΥΙΩΤΙΑ νᾶγρωσι; κατὰ στή-
 ΑΡΓΕΝΤΙΝΗ λης δεξιόθεν ἐκ τῶν
 ἄνω καὶ ἐκ τῶν κάτω ἐναλλάξ.)—528-532. Διὰ τοῦ Κ. Κύρος, Κάσος, μήκος, μήκος, Κίος.—533 ΔΗΜΟΣΘΕΝΗΣ (Ἀθῶν, Ἀθῆνᾶ, Ἰάδων, Σαμῶθρακη ΚΑΙῶ, Κόρων, ἴμυλος, Ἀμάσεια.)—534. Ἄν εἶσαι καὶ παπᾶς, μετὴν ἀνάδα σου θὰ πᾶς.—535. Τοῖς νόμοις πείθου (τ' εἶς νο-μ' εἰς πῶ' οὐ.)

ΚΑΛΥΜΜΑΤΑ τοῦ τόμου τῆς Διαπλάσεως τοῦ 1915, κόκκινα

με χρυσοὶ γράμματα, δι' ὅσους θέλουν νὰ χρυσοδέσουν τὰ φυλλάδια τῶν εἰς τόμον, εἶνε ἡδὴ **ΕΤΟΙΜΑ** καὶ πωλοῦνται εἰς τὸ Γραφεῖόν μας. Στέλλονται δὲ καὶ ταχυδρομικῶς πρὸς τοὺς ἐμβαζοντας τὸ ἀντίτιμον, δρακμὰ 1,75.

ΜΙΚΡΑΙ ἈΓΓΕΛΙΑΙ [15 - 94]

Πατριωτικὴ Παλμή καὶ Ἀθάνατε Βοναπάτη, ἐνδομήθητε τὴν περιφῆμον συναυλίαν καὶ τὸν μεγάλον ἐσθλασμῶν. **Κυριακίμει.**

ΟΙ ΛΥΤΑΙ

ΤΩΝ ΕΒΔΟΜΑΘΙΑΙΩΝ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΩΝ ὅσων αἱ λύσεις, ἀδιακρίτως φυλλαδίου, ἐλήφθησαν ἀπὸ 3-9 Φεβρουαρίου.

ΑΘΗΝΩΝ: Ποιήτρια Σαφό, Α. Π. Μανθῆς, Α. Κ. Βούλαρης, Α. Ε. Γλυκῆς, Ἰωάννα Ὁ. Μπάρα, Π. Γ. Παντελάκης, Π. Σ. Νάγος, Βασιλικὴ Φραντζή, Γ. Χατζηπαναγιώτης, Α. Γ. Παππάς, Κ. Φ. Κεραῖνης, Εἰ. Δ. Ἀγγίτης, Μαρία Κυριακῆ, Σ. Π. Μανθῆς, Γ. Γ. Παπαδόπουλος, Δημοσθένης Συναγαστοῦ, Ἀσπασία Παλαίου, Δεκαπενταετής Παλαίολος, Κοῦλα Α. Κονταρινή, Ἰάσ. Ν. Σελᾶς, Φίλ. Ν. Σελᾶς, Γ. Ν. Πετρόπουλος, Σ. Γ. Σπανάς, Εὐ. Χατζηλιάς, Ραμνιεύμω, Ἀντιγόνη Φραντζή, Γ. Χ. Λιακόπουλος, Σταθ. Ἀγ. Φρονιανῆς.
 ΑΡΡΙΝΙΟΥ: Σωτηρία Παπαθανασίου, Γ. Γ. Μουστακίπουλος.
 ΑΜΦΙΣΣΗΣ: Γ. Ε. Αγαπᾶς, Ἄνδρ. Ντούτσιος, Ν. Γ. Μπαροῦτης.
 ΒΟΛΟΥ: Β. Λυκιαρδόπουλος.
 ΓΑΛΑΞΕΙΑΙΟΥ: Μήνος Μ. Κουτσουκός.
 ΔΗΜΗΤΣΑΝΗΣ: Α. Γ. Σταματόπουλος, Α. Γ. Τσακόγιαννης.
 ΖΑΤΟΥΝΗΣ: Α. Γ. Κιρινῆς.
 ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ: Ἡρώς τοῦ Μοιχοῦ.

ἸΘΑΚΗΣ: Θ. Μαροῦνης.
 ἸΩΑΝΝΙΝΩΝ: Χ. Γ. Περασωτηρίου.
 ΚΑΒΑΛΑΣ: Μανδρόν.
 ΚΑΛΑΜΩΝ: Α. Κ. Μαρκόπουλος, Σ. Κ. Μουρούφας, Μ. Γ. Γεωργιάδης, Σ. Γ. Γεωργιάδης, Γ. Κ. Μουρούφας.
 ΚΟΡΙΝΘΟΥ: Σ. Σ. Ρομπῆρος, Γ. Σαῖτσος.
 ΛΑΓΚΑΔΙΩΝ: Γ. Θ. Κατσιούρας, Σ. Γ. Τούκας.
 ΛΑΡΙΣΣΗΣ: Πυμ. Κ. Ἀστεριάδης.
 ΜΕΛΙΣΣΑΣ: Ν. Α. Παπαδόπουλος, Γ. Α. Σκλήρης, Π. Δημητριάδου.
 ΜΕΣΣΗΝΗΣ: Α. Α. Ἀδαμόπουλος, Γκούζ. Γκούζ. Γκούζ.
 ΜΥΤΙΑΝΗΣ: Μ. Γ. Κοτοπούλης.
 ΝΑΥΠΑΓΙΟΥ: Γ. Β. Φιλιόπουλος.
 ΠΑΤΡΩΝ: Ἀναστασία Λέγγερη.
 ΠΕΙΡΑΙΩΣ: Π. Σ. Μιχαλάς, Θ. Α. Κατράνης, Σ. Α. Κατράνης, Γ. Α. Δημόπουλος, Β. Α. Κυριακόπουλος, Θ. Ν. Ζωγράφος, Α. Α. Πατσός, Α. Ν. Μάτσος, Α. Ε. Κουρτέσης, Α. Γ. Ἠλιάδης, Ν. Π. Ντάκος, Α. Γ. Λιακόπουλος, Σ. Β. Βαλασμάδης, Γ. Π. Πανλάκης, Φ. Κασάο, Γ. Σ. Βαμβακούδης, Α. Γ. Σταυροπούλου, Α. Θ. Ζάκας, Θ. Τ. Σταυροπούλου, Ν. Φ. Κισσός, Σ. Μανωλόπουλος, Α. Γ. Ἠλιοπούλου, Α. Σ. Μπερδέσης, Γ. Α. Κρυσθῆς, Ἕνας χωρὶς θιογραφῆν, Ν. Α. Παπαζήσου, Κ. Ζαχάφο, Γ. Ν. Γιαννούσης, Γ. Ν. Γιαννούσης, Γ. Μιχαλάς, Αθ. Α. Καλογιάννης, Φιλ. Ν. Πέππας, Ματίνα Π. Παυλάκη, Ηλ. Γ. Τσοῦμας, Δ. Γ. Περικονάνης, Κ. Σ. Τόπορης, Ἐπ. Ατ. Καραβία, Μ. Κ. Μελαχροίνης.
 ΠΡΕΒΕΖΗΣ: Εὐφροῖνη Ρέντη, Ἀθρα τοῦ Ἀμβρακίου, Ἐλπίς Μαρφούδα, Παπακί, Φρόσος Τόλια, Γεω. Σ. Κρόκος.
 ΠΥΡΓΟΥ: Π. Τριταμιτίδης, Σ. Γ. Καραθῆς, Ν. Γ. Σταυροπούλου, Αρ. Β. Βαβῆλης, Γ. Σταματόπουλος.
 ΣΙΑΤΙΣΤΑΣ: Δ. Μήκας.
 ΣΥΡΟΥ: Ἀφρονιάδος Ταυρομάχος.
 ΤΡΙΚΚΑΛΩΝ: Φλόρα Γιάννουσοπούλου, Ἰαβέλλα Γ. Ἀναγνωσταδίου, Γ. Παπαλεξόπουλος, Ὀλυγ. Γιαννουσοπούλου, Ζοή Τζουμέγκα, Μαρία Τζουμέγκα, Ν. Γ. Πετροῦτσος.
 ΤΡΙΠΟΛΕΩΣ: Γ. Κ. Πετρακόπουλος, Ἰδαίος Ζεὺς, Ἀκτὴ, Β. Α. Ἀναγνωστόπουλος.

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ
 Ὄλον τῶν ἀνωτέρω τὰ ὀνόματα ἐτέθησαν εἰς τὴν Κληρονομία καὶ ἐκλήροδοσαν οἱ εἰς ἑξ ἑξ: ἌΝΤΙΓΟΝΗ ΦΡΑΝΤΖΗ ἐν Ἀθήναις, ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΜΠΡΑΟΥΖΗΣ ἐν Ἀμφισσῇ, ΧΑΡΑΛΑΜΠΟΣ ΓΡ. ΠΑΠΑΣΩΤΗΡΙΟΥ ἐν Ἰωαννίνοις, ἸΩ. Β. ΦΙΛΙΠΠΟΥΛΟΣ ἐν Ναυπλίῳ, ΦΙΛΙΠΠΟΣ Μ. ΠΕΠΠΑΣ ἐν Πειραιῖ καὶ ἸΣΑΒΕΛΛΑ Γ. ΑΝΑΓΝΩΣΤΑΔΟΥ ἐν Τρικάλαις, οἱ ὅποιοι ἐνεγράφησαν διὰ τρεῖς μῆνας ἀπὸ 1ης Μαρτίου.

ΤΟΜΟΙ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ ΠΡΩΤΗ ΠΕΡΙΟΔΟΣ (1879-1893)

Τόμοι 8 (οἱ ἔξῃς: 5, 7, 15, 18, 19, 20, 21, 23) πρὸς; δρ. 1 ἕκαστος καὶ ταχυδρομικῶς δρ. 1.10, διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν καὶ 1.30 διὰ τὸ Ἐξωτερικόν.

Τόμοι 11 (οἱ ἔξῃς: 1, 4, 6, 9, 11, 12, 14, 16, 22, 24) πρὸς; δρ. 2.50 ἕκαστος.
 (Οἱ Τόμοι τῆς Α' Περιόδου 2ος, 3ος, 8ος, 10ος, 13ος, 11ος ἐξητηλήθησαν.)

ΔΕΥΤΕΡΑ ΠΕΡΙΟΔΟΣ (1894-1915.)

Τόμοι 5: τῶν ἐτῶν 1894, 1895, 1896, 1897, 1898, ὧν ἕκαστος τιμᾶται: Ἄδειος δρ. 3—Χρυσῶς δρ. 6. Διὰ τὰς ἐπ' αὐτῶν ἄδειος 3.50, χρυσ. 6.50, Διὰ τὸ ἔξωτον: > 4.— > 7.—

Τόμοι 7: τῶν ἐτῶν 1899, 1900, 1901, 1902, 1903, 1904 καὶ 1905, ὧν ἕκαστος τιμᾶται ἀεθέρως ταχ. τῶν: Ἄδειος δρ. 7—Χρυσῶς δρ. 10.

Τόμοι 10: τῶν ἐτῶν 1906 ἕως 1915, ὧν ἕκαστος τιμᾶται: Ἄδειος δρ. 8—Χρυσῶς δρ. 10.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχήν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχόν εἰς τὴν χάραν ἡμῶν ὑπερησίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἐσωτερικῶ	Ἐξωτερικῶ
Ἔτησια δρ. 8.—	Ἔτησια φρ. χρ. 10.—
Ἑξάμηνος 4.50	Ἑξάμηνος > 5.50
Τετμήνιος 2.50	Τετμήνιος > 3.—

Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦνται τὴν 1ην ἐκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879
 ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20

Διὰ τῶν Πρωκτόρων Ἐσωτερ. λ. 10, Ἐξωτερ. Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμᾶνται ἕκαστον λ. 25

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
 Ὁδὸς Ἐδριπείδου ἀρ. 33, παρὰ τὸ Βασιλειον

Ἔτος 38ον.—Ἀριθ. 12

Περίοδος Β'.—Τόμος 23ος

Ἐν Ἀθήναις, 20 Φεβρουαρίου 1916

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΕΡΡΙΚΟΣ ΔΑΛΛΙΝΥ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ JULES CHANCEL

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 5'. (Συνέχεια)

Σ' ὄλον αὐτὸν τὸν κοσμικόν, ἡ Λουίζα καὶ ὁ ἄγγελος εἶχαν μεγάλες συμπάθειες. Ὅλες, ἀκόμη κ' ἡ κίε κα- κές καὶ φθονερές γεροντοκόρες, ἐπαι- νοῦσαν τὸ θάρρος καὶ τὴν καλωσύνην τοῦ γαμπροῦ, ποῦ ἐπαίρνε τὴν κόρη ἐνὸς ἀν- θρώπου κατηγορουμένου γιὰ κλοπῆν.

— Καὶ ξέρετε, ἔλεγε ἡ Μαρία, ἡ ὑπέρτρια τοῦ φαρμακοποιῦ, ἔχει μαζὶ τοῦ καὶ μιάν ἀδελφοῦλα ποῦ τὴν ἀνατρέφει, ἕνα χαριτω- μένο κοριτσάκι, ποῦ θὰ τὸ ἴδῃτε, γιὰτὶ σήμερον θὰ εἶνε παράνομη.

— Φαίνεται πῶς θὰ κα- τοικῆσῃ μαζὶ τοὺς κ' εἴσαι ἡ κυρία Λουίζα, ἀπὸ τὴν ἴδια μέρα τοῦ γάμου τῆς, θάχῃ μιὰ μεγάλη κόρη δώ- δεκα χρονῶν.

— Καλοὶ ἄνθρωποι τέλος πάντων!.. Κρίμα μόνο ποῦ εἶνε στὴ μέση ἐκεῖνη ἡ ἱστο- ρία τοῦ μπαμπᾶ...

Κ' ἡ γλωσσές ἐξακολου-θοῦσαν νὰ τρέχουν.

Στῆς δέκα, τρία-τέσσερα ἀμάξια ἦλθαν κ' ἐστάθηκαν στὴν καγγελοπόρτα τῆς βί- λιας. Ἡ Λουίζα εἶχε δηλω- σῆ, ὅτι δὲν ἤθελε οὔτε μισὸ ἀμάξι, γιὰτὶ ἡ ἐπιθυμία τῆς ἦταν νὰ γίνουν ὄλα μετὰ τὴν μεγαλητέρα ἀπλότητα. Ἀλλὰ ἡ καλὴ κυρία Σομῶ ἐπέ- μινε: Χωρὶς ἀμάξια, εἶπε, θὰ τῆς ἐράινετο, ὅτι ἡ κόρη τῆς δὲν παντρεύθηκε ἀλη- θινᾶ.

Ἀπὸ τὰ τέσσερα ἐκεῖνα λαντώ, κατέβησαν οἱ κουμπάροι καὶ ἡ Κολέττα ἄγγελος, εἰ μόνον καλεσμένοι τοῦ γά-μου. Μεγάλη ἐντύπωσις ἔκαμε ἡ ὄραία Κολέττα μετὰ χρυσοῦ τῆς μαλλιά, ποῦ ἐλαμπαν στὸν ἥλιο σὰ φωτιστέρanos. Ὁ Ἐρρίκος ἦταν φυσικὰ ὁ καβαλλιέρος τῆς καὶ θὰ ἐστέκετο κοντὰ τῆς ἢ θὰ τῆς ἐδίνε τὸ μπράτσο τοῦ 'ς ὄλο τὸ διάστημα τῆς τελετῆς.

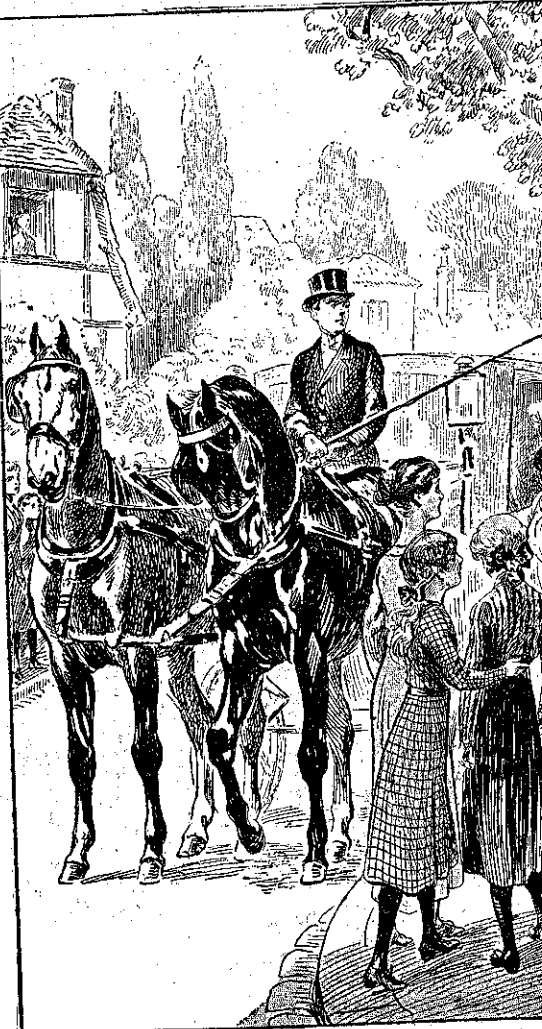
Ζωρὴν συμπάθεια γεννίθηκε γιὰ τὴν ὄραία μεταξὺ τοῦ νεαροῦ ἠθοποιῦ καὶ τῆς ἀδελφοῦλας τοῦ ἄγγελος. Δὲν ἐχῶν ῥίζοντο καθόλου. Ἡ Κολέττα δὲν ἔπαυε νὰ ζητῆ ἀπὸ τὸν Ἐρρίκο πλη-ροφορίας γιὰ τὸ θέατρο, γιὰ τὸν καλλιτεχνικὸν κόσμον, ποῦ δὲν τὸν ἤξευρε καθόλου, καὶ ὁ μικρὸς Δαλλινύ διασκεδάσε πολὺ μετὰ τῆς ἀφέλειας καὶ τῆς ἐκπλήξεως τῆς φίλης τοῦ.

Τ' ὄραϊο αὐτὸ κορίτσι εἶχε συντελέσῃ πολὺ γιὰ νὰ νικήθῃ ἡ προκατάληψις τοῦ μικροῦ ἠθοποιῦ ἐναντίον τοῦ γαμπροῦ τοῦ. Ἀκούων τὴν Κολέττα νὰ ἐπαίνητὶ ἐ- λοῦνα τὸν ἀδελφὸ τῆς, ποῦ ἦταν τόσο καλὸς γι' αὐτὴ, ἐφθασε νὰ συμπεράνῃ, ὅτι ἡ ἀντιπάθειά του ἦταν ὄλας διόλου παράλογη.

Ὅταν ἐρώτησε τὸν ἄγ- κλὰς πῶς βρέθηκε 'ς ἐκεῖνο τὸ τραῖνο τῶν Βρυξελλῶν, αὐτὸς τοῦ τὸ ἀρνέθηκε μετὰ τόσο φυσικὸν τρόπο, λέγων ὅτι ποτε τοῦ δὲν πῆγε 'ς ἐ- κείνη τὴν πόλιν, ὅστε ὁ μι- κρὸς ἠθοποιὸς ἐπέισθηκε ὅτι θὰ ἔκαμε λάθος, ἐπὶ τὸν ἐγάλασαν τὰ ματῖα τοῦ, ὅ- πως τοῦ εἶχε πῆ καὶ ὁ Καν- τινιῶ, ὅταν τοῦ μίλησε γιὰ τὴν παράξενη ἐκεῖνη συ- νάντησι.

Ἐπειτα, τῆς παραμονῆς τοῦ γάμου, ὁ ἄγγελος εἶχε προσπαθῆσῃ νὰ κατακτῆσῃ τὴν ἐμπιστοσύνην τοῦ παι- διοῦ καὶ, ἐπειδὴ ἦταν ἐπι- τῆδειος, τὸ κατῶρθωσε.

Ἴδου γιὰτὶ, τὴν ἡμέρα τοῦ γάμου, ὁ Ἐρρίκος ἐπαί- νετο, ὅπως ὄλοι οἱ ἄλλοι, χα- ρούμενος καὶ ἀκούε μετὰ με- γάλῃ του εὐχαρισίῃσι τὴ διασκεδαστικὴ φλυαρία τῆς ὄραίας μικρῆς παράνομης.

Ἡ κυρία Σομῶ, πρὶν ἀνεβῆ σ' ἀμάξι, στάθηκε λίγες στιγμὲς σὺ πρὸς ὁρμίον... (Σελ. 94, στ. α'.)

Η συνουσία μπήκε στ' άμαξια για να πάει στο Δημαρχείο οι περιεργοί όμως που έφύλαγαν στο θρόνο, είχαν μία μεγάλη απογοήτευση, γιατί δεν είδαν το άσπρο φόρεμα, την περίφημη «νομική έστθια» που έπερίμεναν. Σ' αυτό ή Λουίζα είχε μείνει άνένδοτη και, με όλα τα παρακάλια της μητέρας της, έ-

«Όταν ή Λουίζα επέρασε το προαύλιο στο μπρά- τσο του συζύγου της...» Σελ. 94, στ. 6.)

φόρεσε μιάν απλή και σεμνή τουαλέττα περιπάτου, όπως έταίριαζε ες ένα κορίτσι που ο πατέρας του ήταν στη φυλακή... Η κυρία Σομά διαμαρτυρήθηκε μ' όλη της τή δύναμη κ' έβαλε αυτή ένα φόρεμα ακόμη άνοκτότερο από τής κόρης της, καθώς κ' ένα καπέλλο με άνθη, αρκετά κτυπητό.

— Και γιατί να κρυβόμαστε, έλεγε, γιατί να δείχνουμε ντροπή, σά να ήμαστε ένοχοι; Έτσι είνε σά να όμολογούμε το έγκλημα που μās αποδίδουν και να λέμε «μάλιστα, το κάναμε» δεν μās βλέπετε πως ντροπέμαστε;... «Α, όχι, πρέπει να έχουμε ψηλά το κεφάλι και να δείχνουμε με τον τρόπο μας, ότι είμαστε κάτηγορόμενοι, υπόδικοι, όχι όμως και ένοχοι!

Και, για να δείξει ότι δεν ήταν ένοχος, ή αγαθή και ελαφρόμυαλη γυναίκα, πριν ανεβή στ' άμαξι, στάθηκε λίγες στιγμές στο πεζοδρόμιο, για να την ιδούν καλά όλοι οι κεχνηαίσι και να θαυμάσουν τήν τουαλέττα της.

Έπληγαν λοιπόν στο Δημαρχείον, όπου ή τελετή ετελείωσε γρήγορα. Γι' άγάπη του Άγκλας, που είχε κεί κάποια ευνουία, ή συνουδεία έγινε δεκτή στη μεγάλη επίσημη αίθουσα, χωρίς να περιμείνη καθόλου, ο δέ πάρεδρος, που ήταν φίλος του Καντινιού, του πρώτου κουμπάρου, έχαιρέτησε τούς νεανύμφους και με μία μικρή προσφώνηση. «Έκαμε μάλιστα κ' ένα υπαινιγμόν για τον φυ-

λακισμένο πατέρα κ' εξέφρασε τήν έλπίδα του, ότι «ή άδέκαστος δικαιοσύνη της Δημοκρατίας» θά τούς ίκάνοποιούσε πανηγυρικάς.

Από εκεί έπήγαν στην εκκλησία, ένα εκκλησάκι σχεδόν έξοχικό, που ήταν λίγο πιο έξω από τήν Άσνιέρη.

Όταν ή Λουίζα, με κατεβασμένα μάτια, έπέρασε το προαύλιο, στο μπράτσο του νέου συζύγου της, έπροκάλεσε γενικό ψέθυρο θαυμασμού. Ήταν πάρα πολύ ωραία ή νέη! Τό υπερέφανε μάλιστα και μελαγχολικό ύφος, που είχε όλη εκείνη τήν ήμέρα, έταίριαζε με το είδος τής ευμορφίας της και τήν έκανε ακόμη ωραιότερη.

Ο καλός Καντινιού είδε κ' έπαθε να πείση τούς νεονύμφους να δεχθούν το γεύμα, που επέμεινε να τούς προσφέρει μετά τήν τελετή. Επιτέλους τούς κάταφερε και όλη ή συνουδεία, βγαίνοντας από τό εκκλησάκι, εξέκινήσε, για τήν ωραία βίλλα, όπου κατοικούσε -ο «Φίλιππος τής Γαλλικής Κωμωδίας», απέναντι από τή μικρότερη των Σομά.

Με τής εγκάρδιες περιποιήσεις του Καντινιού, με τήν ακατάσχετη ελευαρία τής κυρίας Σομά και με τάστεια που έλεγε ό ένας και ο άλλος κουμπάρου, τό γεύμα ήταν αρκετά φαεινό και ή μελαγχολία, που εδάρυε αυτούς τούς γάμους, άρχισε να ψεύγη.

Στήν αρχή βέβαια, ή θέσις του Σομά, που ή γυναίκα του, κατά τήν υπόσχεσί της, επέμεινε να μείνη άδεία, έμελαγχόλησε αρκετά τούς ανθρώπους.

Επειτα όμως, σιγά-σιγά, άρχισαν να μιλούν, κ' επειδή τα φαγητά ήταν εξαίρετα, να τρώγουν με πολλή όρεξι,

να χαμογελούν και τέλος να γελούν δυνατά, όπως σε κάθε...

«Η Κολέττα και ή Έρρίκος έκύτταζαν τούς κυρίους που έφριγγαν χαλίγια στο σημάδι...» (Σελ. 94, στ. γ.)

τραπέζι γάμου. Ο Έρρίκος είχε μεγάλες σμιλίες με τήν Κολέττα και τής έλεγε πόσον ήταν εύτυχης που έπρόκειτο να καθήση μαζί τούς, στο σπίτι τους, όπου θα περνούσαν ώραια οι δυό τους, όταν δεν θάλαιπε σε τουρνέ.

Ένα μήνα τώρα που έξασκούσε τό νέο του επάγγελμα, ο πρώην γκρουμί τής Τραπεζίης είχε γίνη σωτός θεατρινός, κ' εύχαριστείτο πολύ να διηγείται στην Κολέττα τα κατά τήν πρώτη του εμπάνισι στην Κομπιένη, με τον παιδικό ρόλο, όπου, καθώς τήν έβεβαίωσε, είχε μεγάλη επιτυχία.

Η Κολέττα εφαινετο πολύ υπερέφανος να έχη φίλο και συγγενή ένα παιδιό σχεδόν τής ηλικίας της, που έπαιζε έν τούτοις στο θέατρο κ' εκέρδιζε από τώρα είκοσιπέντε φράγκα τήν ήμέρα. Έχαίρετο ακόμη υπερβολικά που θαμπαινε σε μία καινούργια οικογένεια, όπου βέβαια δεν θά τής ελειπαν ούτε ή συντροφιά, ούτε τα χάδια.

Τέλος πάντων, τα δυό παιδιά έγιναν γρήγορα φίλοι στενοί κ' ωρκοίσθηκαν να θεωρούνται σαν άδελφια.

Μετά τό γεύμα, ή συντροφιά βγήκε να καθήση στον κήπο, όπου ο θερμός ήλιος του Ιουνίου εκορύσωσε τήν χαρά ες όλες τής ψυχής.

Οι άνδρες περπατούσαν ετά δρομάκια του κήπου καπνίζοντας, ή γυναίκες, καθισμένες σε αναπαυτικές πολυθρόνες, εκύτταζαν τον γαλάζιο ούρανό και τα δένδρα με τήν καινούργια πράσινη στολή.

Η Κολέττα και ο Έρρίκος, αφού έπαιξαν λίγη ώρα τον κνηγητό στη δεινροστοιγία, εκύτταζαν τώρα τούς κυρίους, που έφριγγαν χαλίγια στο σημάδι, κάτω από μία αναδενδράδα. Το παιχνίδι ήταν πολύ διασκεδαστικό κ' έγελούσαν με τήν καρδιά τους, όταν ή κυρία Σομά εφώναζε τήν Κολέττα και τής έειπε:

— Έγώ, παιδί μου, πρέπει τώρα να

πάω στο σπίτι, γιατί έχω κάποια έγγραφα. Μου κάνεις τή χάρι να προσέχης εκείνο τό μικρό, που παίζει με τούς άμμους εκεί πέρα, στη δεινροστοιγία; Σε λίγο θάβλθω ή μαμμά του να τό πάρη.

Και ή κυρία Σομά έδειξε στην Κολέττα ένα άγοράκι τριών-τεσσάρων ετών, παιδί μās εξαδέλφης του Καντινιού, που έγμίριζε σοδαρώτατα με άμμο ένα κουβά χωρίς πάτο.

Η Κολέττα εκούνησε με χάρι τα χρυσά της μαλιά, για να δηλώτη ότι εύχαρίστως θά έπρόσεχε τό παιδί! έπειδή όμως τό παιχνίδι που έπαιζε δεν ήταν επικίνδυνο, ή αδελφή του Άγκλας εξακολούθησε τή συνομιλία της με τον Έρρίκο και μόνο κάπου-κάπου γύριζε και κούτταζε τό άγοράκι.

«Αλλ' αυτό, άμα κατάλαθε πως ήταν μονάχο του, άλλαζε παιχνίδι. Στήν είσοδο τής βίλλας, σε κάτι ψάθινα καθίσματα, οι κύριοι είχαν άρσιση τα επανωφόρια τους, και τό παιδάκι που τά είχε ιδή, έπήγ' εκεί και άρχισε, αντί να ρίγνη τήν άμμο του στον κουβά, να γμιίξη μ' αυτή τής τσέπης των επανωφοριών, που ένόμιζε πως επίτηδες τά είχαν βάλει εκεί για τό πρωτότυπο του παιχνίδι.

Τό παιδάκι εφαινετο κατευχαριστήμένο. Μία τσέπη μάλιστα, που ή φόδρα της έτοχε να είνε σχισμένη, χωρούσε ένα σωρό άμμο, και ο μικρός τής έφριγγε, τής έφριγγε... χωρίς να γεμίξη. «Α, μά τί άστείο που ήταν!

Η Κολέττα όμως, που είχε θυμηθί τήν παραγγελία τής κυρίας Σομά, γύρισε μία στιγμή και είδε με φρίκη τήν κατατροπή που έκανε ο μικρός.

— Ω δυστυχία μου! τρελλάθηκες; εφώναζε, τρέχουσα κεντά του.

Και τον άρπαξε από τό χέρι, για να τον άπομακρύνη από τα επανωφόρια.

Ο μικρός δεν έννοούσε νάφιση έτσι εύκολα ένα παιχνίδι τόσο διασκεδαστικό. Είχε ακόμη τό ένα χεράκι χωμένο στην τσέπη του επανωφοριού με τή σχισμένη φόδρα. Και όταν είδε ότι ή αντίστασις ήταν ματαία και ότι τό κακό εκείνο κορίτσι έννοούσε να τον έμποδιση να εξακολούθηση τό παιχνίδι του, άρχισε να τσιρίκη σπαρακτικά, σφίγγων από χέρι του ένα πράγμα, που είχε βρή μέσα ες εκείνη τήν τσέπη και που έννοούσε να τό κρατήση.

Η Κολέττα όμως του τό πήρε διά τής βίας και τό εκύτταζε με προσοχή.

— Μπάλ' έκαμε, τ' είνε αυτό;... Σαν ψεύτικη γενειάδα μοιάζει... Ναι, καλέ, είνε γενεία και μουστάκια.

Τό άγόρι έκλαιγε με θυμό.

— Τα μουστάκια μου! εφώναζε: δες μου τά μουστάκια μου!... τά θέλω!

Η Κολέττα όμως δεν έννοούσε και, για να παίζη λίγο κι' αυτή, εφόρεσε τήν

ψεύτικη γενειάδα κ' εφώναζε τον Έρρίκο να ιδή τό μασκαρέμά της.

Έκείνη τή στιγμή, ο Άγκλας έγύρισε κ' είδε τήν αδελφή του. Έγινε πελιδνός, βρέθηκε κοντά της με δυό πηδύματα και άπότομα, βίατα, με κίνδυνο να πληγώση τήν Κολέττα, τής έτράβηξε από τό πρόσωπο γενεία και μουστάκια και γρήγορα-γρήγορα, αφού έφριξε γύρω του ματιές τρώμου, τά έκρυψε όλα στην τσέπη του.

(Έπεται συνέχεια) ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ
ΚΑΠΟΙΕΣ ΥΠΕΡΒΟΛΕΣ

Αγαπητοί μου,

Είπε πως τό ψευδώνυμο δεν μπορούμε να τό πούμε ψευτόνομα. Φαίνεται πως κάποιος απ' τούς φίλους μας, στον υπερβολικό του ζήλο για τή δημοτική, έκαμε αυτό τό λάθος. Γιατί είνε λάθος. Ψευτόνομα δεν θά πη ψευδώνυμο. Άλλο πράγμα τό ένα, άλλο τό άλλο. Και τή λεπτή διαφορά, ή Διάπλασις σάς τήν εξήγησε.

Παίρνω άφορμή απ' αυτό, για να σάς πω κ' έγώ μεριά. Γιατί παρατηρώ, ότι σήμερα τα έννενηταενηνθία εκάστατα από τούς φίλους μας μεταχειρίζονται, και στα γράμματά τους προς τή Διάπλασι, και στα φιλολογικά τους γυμνάσματα, για τή Σελίδα, τήν άπλη γλώσσα, τή ζωντανή και όμιλουμένη δημοτική. Σ' αυτό, τα τελευταία χρόνια, έχη γίνη μία μεγάλη μεταβολή.

«Αν πάρετε τής πρώτης Σελίδες Συνεργασίας, που φάνηκαν στη Διάπλασι, θά ιδήτε ότι ή καθαρεύουσα επικρατούσε σχεδόν πέρα-πέρα. Έπειτα άρχισε να φαίνεται κ' ή δημοτική, να νάπλώνεται και σιγά-σιγά ή δυό γλώσσες ήλθαν ίσα κ' ίσα. Σήμερα όμως ή δημοτική επικρατεί. Κ' έτσι έπρεπε να γίνη, αφού και στη Φιλολογία μας, γενικώς, ή δημοτική είνε ή γλώσσα που μεταχειρίζονται όχι μόνο οι καλλίτεροι από τούς συγγραφείς μας, αλλά και οι περισσότεροι. Πραγματικώς, πολύ λίγα πράγματα γράφονται σήμερα στην καθαρεύουσα! Ακόμη και στής εφημερίδας, τα χρονολογικά, που είνε, να πούμε, τό φιλολογικό τους μέρος, έχουν μία γενναία όσα δημοτικής και κάποτε, μερικά απ' αυτά, είνε γραμμένα στη δημοτική απ' τήν αρχή ως τό τέλος. Είνε, βλέπετε, τό πινεμα τής ε-

πόχης που τήν επιβάλλει ες όλους. Και τήν επιδρασί του δεν μπορούσε παρά να τήν αισθανθούν πρώτα-πρώτα οι νέοι και τα παιδιά.

Τό φαινόμενο αυτό τό βλέπω με χαρά μου. Γιατί και μένα μάρέσει ή δημοτική και, καθώς ξερότε, τήν δημοτική μεταχειρίζομαι πάντα στα φιλολογικά και τα θεατρικά μου έργα. Να τή μεταχειρίζεσθε και σεις, όσοι τήν άγαπάτε. Αλλά να έχετε πάντα ύπ' όψη σας δυό πράγματα που θά σας πω τώρα: Πρώτο, ότι δεν πρέπει να παραμελήσετε καθόλου τή σπουδή τής αρχαίας και τής καθαρεύουσας, που σας μαθαίνουν στο σχολείο. Είνε ανάγκη να τήν μάθετε καλά, στην έντέλεια. Μία φορά, ο Σπυριδών Τρικούκης, ο ιστορικός, είπε στον Σολωμό: «Παρατηρώ, ότι όσο περισσότερο μαθαίνεις τήν αρχαία, τόσο απλούστερα γράφεις τή νέα.» Κι' ο μεγάλος ποιητής τού άποκρίθηκε: «Αυτό σημαίνει, ότι έννοώ καλύτερα και τή μια και τήν άλλη.» Ναι, όσο καλύτερα έννοεί κανείς τήν αρχαία, τόσο καλύτερα γράφει τή δημοτική. Αυτό λοιπόν είνε τό πρώτο: να σπουδάζετε καλά στο Σχολείο τή γλώσσα που σας διδάσκουν.

Δεύτερο, στη Δημοτική να μίνε κανετε τής υπερβολές που κάνουν μερικοί ακαλαίσθητοι και τα χαλούν όλα. Δεν είνε ανάγκη, παραδειγματός χάρι, να μεταφράζουμε όλες τής λέξεις στη δημοτική, ναλλάζουμε τούς πιο κοινούς και συνηθεσιμότες δρους και να λέμε ψευτόνομα τό ψευδώνυμο ή κατ' έπι τήν διεύθυνσι (τήν άντρούσσα.) Η χείρ γίνεταί βέβαια χέρι, δεν έπεται όμως ότι γι' αυτό πρέπει να πούμε και χερρό γραφο αντί χειρόγραφο. Ο όρθαλιμός λέγεται πρόβαλα μάτι, δεν έπεται όμως ότι πρέπει να πούμε και τόν ορθαλιμάτσο μας το γι' ατρό. Ο χαλινός λέγεται στη δημοτική χαλινόρι, λέγεται και καπίστρι, δεν μπορούμε όμως να πούμε μεταφορικά ξεκαπίστρωτος αντί άχαλινότος, (π. χ. «ξεκαπίστρωτος θυμός», είνε γελοίο!) Και άλλα τέτοια, πάμπολλα, που τα μεταχειρίζονται μόνον όσοι δεν έχουν καλαισθησία. Επίσης φτωχός, φτάνω, φταίω, μπορεί κανείς να πη: όχι όμως και φτώμα (πτώμα) ή αίστημα, ή πληχτικός, ή ακαλαίστητος και πάει λέωντας. Είνε υπερβολές που, όταν μεταχειρίζεσθε τή δημοτική, πρέπει να τής αποφεύγετε.

Σας άσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ
ΠΡΟΜΗΘΕΥΟΝΤΕ τόνους τής Διαπλάσις και τής Βιβλιοθήκης δια να περνάτε ώραια-τώρα σάς

Η ΚΑΣΣΕΤΙΝΑ
ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ
ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε'. (Συνέχεια).

— Το άμαξι έστριβε συχνά: ήρώ-
τησε πάλιν την νεάνίδα ό Μωρίς.
— "Όχι, νομίζω.
— "Ακούατε συχνά τή σάλπιγγά του;
— Ναι, πολύ συχνά.
— "Έτσι είναι λοιπόν! έρώναξαν έ-
ξαφνα ό Μωρίς. Τό έξοχικό σπίτι απέ-
χει τούλάχιστον δύο χιλιόμετρα από τό
Λονδίνον κ' εύρίσκεται στα νοτιοδυτικά.
Τό αυτοκίνητο πήρε τό μεγάλο δρόμο
του Μπλάκφηλδ.
— Μά πως τό συμπεραίνετε αυτό;
άνεκραξεν έκπληκτος ό άδαμαντο-
πώλης.
— Μά είναι άπλούστατο. Στην αρχή,
τό άμαξι ύπέφερε από τον άνεμο. Θα
τόν ειχε λοιπόν από μπροστά. Κ' έ-
πειδή ό καιρός είναι σήμερα νότιος,
συμπεραίνω ότι θα έτρεχε σε κανένα
έξοχικό δρόμο προς νότον. Η μίς

λάχιστον μία ώρα. Βλέπετε λοιπόν ότι
συμπεραίνω λογικά και... ξεκινά ά-
μέσως.
— Μόνος;
— Στην αρχή, ναι! και άμα ιδώ πού
άκριθώς εύρίσκεται τό έξοχικό σπίτι
του Σκυλοκεφάλου.—και υπολογίζω ότι
θα είναι έως τρία χιλιόμετρα, νοτίως
της λεωφόρου του Μπλάκφηλδ,—θα
έπιστρέφω στο Λονδίνον, θα είδοποιήσω
μερικους φίλους και θα πάμε να έλευ-
θερώσουμε τον μαρκήσιο.

— Είθε να επιτύχετε! έψιθύρουν ή
Νέλλη, ρίπτουσα εις τον Μωρίς Ζιλ-
λάρ βλέμμα βαθιάς εύγνωμοσύνης.
— Θα επιτύχω! άπεκριθη ό νεαρός
ντέτεκτι άποχαιρετών τους φίλους του.
"Έχετε έμπιστοσύνη".

Μετά δύο λεπτά, ό Μωρίς Ζιλλάρ
έξήρχετο από τό Βασιλικόν Ξενοδο-
χείον, έπαιρνον έν άγοραίον αυτοκίνητον
και διηυθύνετο εις τό Μπλάκφηλδ.

Έν τώ μεταξύ, διά να διευκολύνη
την επιτήρησιν των αιχμαλώτων του,
ό Σκυλοκέφαλος άπεφάσισε να τους ένώ-

πάρω την κόρη του Ούίλλιαμ Χόλκερ.
Θά γίνω άλλος άνθρωπος, έντιμος,
εύπόληπτος, εύτυχής. Αύτή την άνα-
γέννησι θα την χρεωστώ εις την χαρι-
τωμένη νεάνιδα. Θα είναι ό φύλαξ
άγγελός μου. Χώρις 'ς αύτήν, θα γνω-
ρίσω την άληθινή εύτυχία, πού είναι ή
γαλήνη της συνειδήσεως. Αυτό τό ε-
νειρον έπλασα και από τότε ένα μόνον
έπιθυμώ: να τό ιδώ να γίνη εύτυχι-
σμένη πραγματικότης. Πες ναι, Χόλ-
κερ, και άμέσως θα φωνάζωμ ένα
παπά, οι φίλοι μου θα πάνε να φέρουν
τή νύφη και, άμα γίνη ό γάμος, θα είσαι
έλευθερος.

— "Αθλίει έρώναξε με θυμόν ό 'Α-
μερικανός, σου άπαγορεύω να προσφέρς
τόνομα της Νέλλη! Στο στόμα σου,
αυτό είναι βροσιά και για 'κεινή και για
μένα. Σου δίνω όσα χρήματα θέλης.
άλλά την κόρη μου ποτέ.

— Πρόσσεχε, Χόλκερ, πρόσσεξε! Στη
μποτίλια τό νερό ανεβαίνει... ανεβαίνει
γρήγορα.

— Μου είναι άδιάφορο!
— "Επειτα, εγώ δεν θάκανα την κό-

Νέλλη άκουγε συχνά τή σάλπιγγα! θά
πή ότι τό αυτοκίνητο έτρεχε σε με-
γάλο δρόμο, συχνάζομενον πολύ. 'Αλλά
τέτοιος, εις τά νοτία του Λονδίνου, δεν
είνε σχεδόν παρά ό δρόμος του Μπλά-
κφηλδ.
— Πολύ λογικόν.
— "Επειτα τά ζάγια παύουν να
τρύκουν και τό αυτοκίνητο, μ' όλη του
την ταχύτητα, έξακολουθεί να τρέχη
μία ή μιάμισυ ώρα. Αυτό σημαίνει ότι
οι ληστές θέλουν να ξεγελάσουν την
μίς Νέλλη και τριγυρίζουν άπέξω τό
Λονδίνον.
— Δεν είναι βέβαιον αυτό. Μπορεί
και να τό διέσχιζαν...
— "Όχι. Διότι παρετήρησα, ότι τά
φρέματα της μίς Νέλλη, μολονότι τό
άμαξι έτρεχε κλειστό, ήταν σκονισμένα
με τή μαύρη έκεινή σκόνη, πού βλέπει
κανείς στα περίχωρα του Λονδίνου,
όπου άφθονού αι άτμομηχαναί. "Αν τό
αυτοκίνητο περνούσε απλώς από 'κεινα
τά μέρη, ή σκόνη δεν θα ειχε καιρό
να ειςχωρήση μέσα. Διά να ειςχωρήση
όμως, θα πή ότι έτριγύριζαν. εκεί τού-

ση ύπό την ιδίαν στέγην. Διότι, ως
τόρα, ό μόν μαρκήσιος Δερινύ ήτο φυ-
λακισμένος εις ένα οικίσκον των περι-
χώρων του Λονδίνου, ένθ ό Ούίλλιαμ
Χόλκερ διέμεγεν εις την βίλλαν, ή ό-
ποία ήτο τώρα και ή έδρα της συμμο-
ρίας. "Ο μαρκήσιος λοιπόν ώδηγήθη εις
την βίλλαν, όπου θα έκρατειτο, ως να
φθάση εις χείρας του Σίμωνος τό πλη-
ρεξούσιον, τό όποιον ειχε ζητήσει από
τόν συμβολαιογράφον του.
"Όσον άφορά τον 'Αμερικανόν ζά-
πλουτον, εις μάτην αύτός έπρότεινεν
εις τον αρχιληστοήν τά πλέον αμύθητα
λύτρα. "Ητο ή πρώτη φορά εις την ζωήν
του, πού έβλεπε να τψ άρνούνται ένα
πράγμα. "Εσεις τό τραπεζιτικόν του
βιβλιάριον, υπέγραφεν τσέκ άντιπρο-
σωπεύοντα κολοσσιαίας περιουσίας, και
όμως ό Σκυλοκέφαλος έμενεν άκλόνη-
τος, άμετάπειτος.
— "Όχι, έψιθύριζεν ό ληστής 'ξέρεις
καλά, ότι εγώ δεν σου ζητώ τσέκια. Θέλω
την χείρα της κόρης σου, θέλω
να νυμφευθώ την Μίς Νέλλη. "Έχω κ'
εγώ ένα νειρον. Θα ξαναγεννηθώ άμα

ρησου δυστυχισμένη... 'Απεναντίας εγώ...
— Φθάνει, όχενδρα! Μην πής ούτε
λέξι παραπάνω!..
— Την άγαπώ!
— Την βρίζεις, σου λέγω! έβρουχήθη
ό Ούίλλιαμ Χόλκερ, άρπάζων τον Σκυ-
λοκέφαλον από τον λαιμόν.
"Η επίθεσις ήτο τόσον έξαφνική, ώστε,
με όλον τό ήράκλειον σώμα του, ό
Σκυλοκέφαλος άνετραπή. Και από τό
σφίξιμο του 'Αμερικανού, τό πρόσωπόν
του έγεινε πελιδνόν και τά μάτια του
έπετάχθησαν από τας κόγχας των.
— "Ελεος! έτραύλισε.
'Αλλ' άκούσαντες τον θόρυβον της
πάλης, οι σύντροφοι του αρχιληστού
προσέτρεξαν και τον έλευθερώσαν.
— Θαποθάνης αύριο, μόλις ξημε-
ρώση! είπεν ό Σίμων, ένθ οι άνθρωποι
του έκρατούσαν δυνατά τον 'Αμερικα-
νόν. Ναι, θαποθάνης από τό χέρι μου,
Χόλκερ!
— 'Αλλά λίγο έλειψε ναποθάνης συ
από τό δικό μου! υπέλαθεν ό 'Αμερικα-
νός, γελών με περιφρόνησιν.
("Έπεται συνέχεια) ΠΕΤΡΟΣ ΠΥΡΓΩΤΟΣ

Η ΓΑΤΑ

'Εκαθήμεν, βράδυ, στην τραπεζαρία
μου μόνος (ή οικογένειά μου έλειπε) κ'
εδιάβαζα στο φώς της λάμπας. Θα ή-
ταν δέκα ώρες κ' έπικρατούσε άκρα ή-
συχία. 'Εξαφν' άκούω ένα νιαούρισμα
πίσω από την πόρτα της έξόδου. "Α-
φρησά τό διάβασμα, έπρόσεξα" τό νιαού-
ρισμα μου έφάνη σαν παράπονο μικρού
άρρωστου παιδιού. "Έτρεξα εύθύς, ά-
νοιξα την πόρτα και βλέπω μία γα-
τούλα κάτασπρη, ζαρωμένη στον τοίχο
της αυλιτσας. Μ' έκύτταζε δειλά και
επανέλαβε τό παράπονό της. "Απόδει-
ξις—έσκέφθηκα—πώς πεינוύσε. "Α-
φρησά την πόρτ' άνοιχτή, έτρεξα εύθύς,
έκοψα ένα καλό κομμάτι ψωμί, έγύ-
ρισα και της τό έρριψα. 'Εκεινή ώρ-
μησε, τό άρπαξε κ' έφυγε τρεχάτη.
Την άλλη βραδεία τά ίδια' ήλθε ή
γάτα, ένιαούρισε πίσω από την πόρτα,
έγώ άνοιξα εύθύς, της έρριξα τό κομ-
μάτι τό ψωμί κ' εκείνη τό άρπαξε κ'
έφυγε.

Αυτό επανελήθη όκτώ-δέκα φορές,
πάντα την ίδια ώρα. Μία φορά άφησα
την πόρτ' άνοιχτή και με τό ψωμί στο
χείρι, έσκυφα προς τή γάτα, ή όποία
τόρα δεν έδειχνε κανένα φόβο. Η γάτα
όμως του σπιτιού μας άνόησε, φαίνε-
ται, τί κάνω εγώ, και όταν είδε την
πόρτ' άνοιχτή, έβγήκε και ώρμησε έ-
ναντίον της ξένης γάτας, πού ήρχετο
στο σπίτι της άπόρροκλητη: άπόδειξις
πως δεν είναι μόνο οι άνθρωποι σκλη-
ροί... "Εγώ έθύμωσα κ' έδιωξα με τό
πόδι μου τή γάτα του σπιτιού, ή και-
μένη όμως ή ξένη έφοδύθη κ' έφυγε
τρεχάτη. "Εγώ έπήρα τό ψωμί, έβγήκα
στο δρόμο κατόπι της και της τό πέ-
ταξα' εκείνη τό πήρε κ' έφυγε.

Την άλλη μέρα ρώτησα στη γειτο-
νιά κ' έμαθα πως ή γάτα αύτή ήτο
μιάς γειτονισσας, πού έφυγε σ' άλλον
τόπο, και από τότε τό ζώο έγύριζε ά-
δέσποτο κ' έζητούσε προστασία πού δεν
την εύρισκε πουθενά...

Πέρασαν δύο βραδείες χωρίς ή γάτα
να φανή. Τό τρίτο βράδυ άκουσα τό νια-
ούρισμά της κ' έβγήκα, άρσού πρώτα έ-
κλεισα κάπου τή γάτα του σπιτιού. Η
καϊμέν' ή φιλενάδα μου μ' έβλεπε, χω-
ρίς να έγύγιζε τό ψωμί πού κρατούσα.
"Εγώ έσκυφα και την έχάιδεφα, εκείνη
έτριβη στα πόδια μου επάνω και μ' έ-
κύτταζε ποτε-ποτε σαν να ήθελε να
μου δείξη—μου έφάνη τότε,—πως δεν
ήθελε ψωμί, παρά κάτι άλλο... Δεν
είχε γλώσσα τό καιμένο τό ζώο να μου
πή τον πόνο του κ' εγώ, πού δεν μπο-
ρούσα να μένω έξω, την υποχρέωσα να
πάρη τό ψωμί, μπήκα στο σπίτι κ' έ-
κλεισα την πόρτα. Σκέφθηκα τότε, πως
αν ή γάτα μπορούσε να μιλήση, θα μου-

λεγε πως έρχεται στο σπίτι να μείνη.
— "Καλό τό ψωμί, σαν να μου λέγε το
βλέμμα της, μά δεν με παίρνεις κοντά
σου, πού δεν έχω πού να πάω;" Αύτή
τή σκέψι έκαμα, χωρίς όμως και να έ-
πιμείνω.
'Εξακολούθησε ή ίδια τακτική κα-
νένα μήνα με διαλείμματα: ήρχετο ή
γάτα μέρα παρά μέρα, ποτε μετά
δυσ μέρες, έπαιρνε τό ψωμί της, μ' έ-
κύτταζε στα μάτια μ' έπιμονή, έτρι-
βετο ποτε ποτ' επάνω μου και, αν καμ-
μιά φορά έμυνα έξω μαζί της, δεν έ-
φευγε παρά όταν την άφωνα κ' έκλεινα
την πόρτα.

Μία φορά πέρασαν δύο νύχτες χωρίς
να φανή, πέρασαν τρεις, τέσσαρες, τί-
ποτα. Μ' έπιασε λύπη και τότε μόνο
σκέφθηκα:—Γιατί να μη στείλω τό
ζώο στο έξοχικό μας σπίτι, πού θα περ-
νούσε ώραία, μακριά από τή γάτα του
σπιτιού και από κάθε βάσανο;—'Εμε-
λαγγόλησα με τή σκέψι αύτή, πού μου
ήρχετο τόσο άργά. Γιατί βέβαια ή γα-
τούλα μου δεν θα ύπήρχε πιά, αφού
είχε περάσει σχεδόν εβδομάδα χωρίς
να φανή.

"Ένα πρωί, αυγή ακόμα, άμα σηκώ-
θηκα, άνοιξα την πόρτα της αυλής και
είδαν ά στέκεται μπροστά μου τό γαι-
δούρι του σκουπιδιά της γειτονιάς μας
με δύο κορίντια γεμάτα σκουπιδία, και
άπάνω σ' ένα άπ' αυτά, διάκρινα τό
πτώμα ζώου. 'Επλησίασα, έκύτταξα
προσεκτικά ' ήταν τό πτώμα της γά-
τας μου!
Γιά να μη με ιδή ό σκουπιδιάς, έ-
τρεξα κ' έκλείσθηκα στο σπίτι μέσα,
να κούψω τή συχνήσιντή μου... "Ό,τι
θέλετε λέτε, αλλά τή σειγήμ ή εκείνη
δεν μόρεσα να κρατήσω ένα θεριό
δάκρυ, δάκρυ άληθινού οίκτου...

(Διασκενασμένον διά την Διάπλησιν)

Π. ΑΞΙΩΤΗΣ

ΠΑΙΔΑΓΩΓΙΚΟΙ ΜΥΘΟΙ

ΤΟ ΠΑΙΔΙ ΚΑΙ ΤΟ ΠΪΤΑΜΙ

"Ο πόσο πόσο, ποταμάκι, σ' ευτυχίζω.
Πάντα σου τρέχεις, τρέχεις και ποτέ σου
Δεν πιαστροφείς' μόνο άπάνωθέ σου
Πουλάνια κελαιόδουνε...
— Δεν πιασδρομίζω,
Παίδι μου! Μά ό καιμός μου τούτος
είναι!

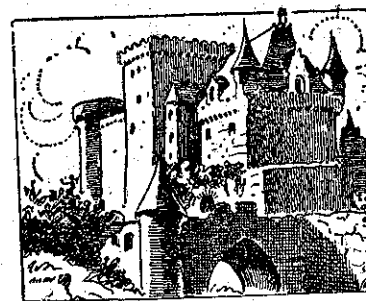
Πόσο είμαι εγώ δυστυχιμένο καινέ,
Μόνο αν σκεφθής μη δε γνώσης πάλι
Στης Μάννας της γλυκειάς σου την
[άγκυλή!]
ΓΙΑΝΝΗΣ ΠΕΡΓΙΑΛΙΤΗΣ

Τό πρώτιστον καθήκον του κα-
λού συνδρομητού είναι ή έγκαιρος
άναπόσις της συνδρομής του.

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

[Βλέπε «'Οδηγόν Συνδρομητού» Κεφ. ΙΒ'.]

α') Μαγική Εικόνη

Ποίος είναι ό κάτοικος του μεσαιωνι-
κού αύτου πύργου;

β') Παιγνιον

'Εστέλη ύπό 'Αναστ. Παπαντωνίου

ΛΥΜ				
ON		I	ON	
BER	A	KAM	O	BOY
MI		BO	NI	
ΠΟΣ				

Να συναρμολογηθού αι συλλαβαι
αύται, ώστε τάποτελεσθού τά ένζυμα
τεσσάρων όρέων της Νέας Ελλάδος.

γ') Μαγική εικόνη άνευ εικόνας

'Εστέλη από Μίαν Τσελλούλαν

- Μάζεψέ το με τάξι, Αιλιέ.
- Ποτό, μαμμά;
- Μα σου τό είπα.

δ') Διά τους Τζαζμοαδείς

Triangle

'Εστέλη από τό Κλέφτικο Βόλι

- * * * * * = Μάταιος.
- * * * * * = 'Ωφέλιμος.
- * * * * * = Στέλεχος.
- * * * * * = Νήσος.
- * * * * * = 'Ο (άρθρον).
- * * * * * = Φωνήν.

Μεταφρασόμενων των έλληνικών,
θα εύρεθού αι λέξεις αι άποτελοΰσαι
τό Τρίγωνον.

Αήλωσις: Αί λύσεις—όσοδύποτε ζητημά-
των του αύτου φυλλαδίου,—συνοδεύονται άπαραί-
τητως ύπό ενός μόνον δεκαλέπτου καθαρού γραμ-
ματοσίουμου.

Λύσεις του 10ου φύλλου

α.) Είς τό άριστερόν χέρι του κλέ-
πτου, σχηματίζεται έν πρόσωπον, τό
όποιον φαίνεται αν ή εικόνη αντιστραφή.
β.) Κυλλήνη, Μέθανα, Αϊδηφός, Υ-
πάτη.—γ.) Τό γήρας.—δ.) 1. Mon
père a ma prison a manger m'
apporte. 2. La fin couronne l'
oeuvre.

Η ΚΛΕΦΤΡΑ

ΜΟΝΟΠΡΑΚΤΟ ΔΡΑΜΑΤΑΚΙ

ΠΡΟΣΩΠΑ

Η ΜΑΜΜΑ,
ΚΑΤΙΝΑ, οκτώ χρονών.
ΡΟΖΙΤΑ, δέκα χρονών.
ΜΙΑ ΓΡΗΛΑ ΓΥΦΤΙΣΣΑ.

Η σκηνή παριστά τραπεζαρία σπιτιού μεσαιωνικής τάξεως, στην έξοχον. Τραπεζία, ναυαπύς, πολυθρόνες κ' ένας μπουφές με διάφορα ασημικά. Πόρτα γυάλινη, στο βάθος, όπου φαίνεται ο έξοχος δρόμος. Δεξιά κ' αριστερά πόρτες μικρότερες. Η Κατίνα, καθισμένη, μελετά. Η Μαμμά, κοντά της, κάπνισται.

ΣΚΗΝΗ ΠΡΩΤΗ

Η Μαμμά, Κατίνα.

ΚΑΤΙΝΑ:— "Αχ, Θέ μου! Ποτέ δεν θα καταφέρω να λύσω αυτό το πρόβλημα."

Η ΜΑΜΜΑ:— "Όχι δά! Μην απελπίζεσαι τόσο εύκολα. Σκέψου ακόμη λίγο..."

ΚΑΤΙΝΑ, διαβάζει δυνατά:— "Δύο γυναίκες πηγαίνουν στην αγορά. Η μία έχει δώδεκα αυγά και τα πωλεί δέκα λεπτά το ένα, η άλλη ένενα αυγά και τα πωλεί δεκαπέντε λεπτά το ένα. Ποιά πωλεί τα περισσότερα λεπτά;—Πρέπει πρώτα να πολλαπλασιάσω το δώδεκα με το δέκα. "Ετοι, μαμμιά!

Η ΜΑΜΜΑ:— "Ναι, παιδί μου."

ΚΑΤΙΝΑ:— "Που μ'α κάνει... μ'α κάνει εκατόν είκοσι λεπτά... δηλαδή μιά και είκοσι."

Η ΜΑΜΜΑ:— "Όραϊ!"

ΚΑΤΙΝΑ:— "Κατά πολλάπλασιάζω το ένενα με το δεκαπέντε. (Κάνει σιγά στο χαρτί τον πολλαπλασιασμό, και έπειτα δυνατά:) Καί βρήκω εκατόν τριαγταπέντε λεπτά, δηλαδή μία και τριαγταπέντε."

Η ΜΑΜΜΑ:— "Άκριβώς!"

ΚΑΤΙΝΑ:— "Καί τώρα τί πρέπει να κάμω; Αυτό δεν ξέρω... έδω σταματώ."

Η ΜΑΜΜΑ:— "Μά σκέψου λοιπόν!"

ΚΑΤΙΝΑ:— "Μ' άφου σου λέω, πώς δεν το βρήκω; "Όσο και να σκεφθώ, τίποτα!"

Η ΜΑΜΜΑ:— "Αχ, ή καιμένη ή άδελφή σου ή Μαργαρίτα, ήταν πιο ύπομονητική και πολύ πιο επιμελής από σενα!.. (Στην άνάμησι αυτή, τα μάτια της Μαμμάς γεμίζουν δάκρυα.)"

ΚΑΤΙΝΑ, τρέχει κοντά της και την αγκαλιάζει:— "Μην κλαίς, μαμμιά μου, και δεν το βρήκα... "Εγώ φταίω, μ'α δεν θέλω να κλαίς. Σηχώροσε με!.."

Η ΜΑΜΜΑ:— "Την θυμάσαι, παιδί μου, την άδελφή σου, τη Μαργαρίτα;

ΚΑΤΙΝΑ:— "Ω ναί, μαμμιά. "Ηταν πιο μεγάλη από μένα κ' αυτή μού έντυνε της κουκλές μου. "Ω, την αγαπούσα πολύ!"

Η ΜΑΜΜΑ:— "Και να συλλογίζουμαι, ότι κοντεύουν τώρα πέντε χρόνια, άπό τον μού χάρηκε, ένα βράδυ, και ότι ποτέ, ποτέ δεν μπόρεσα να μάθω τί έγεινε! "Α, τί φορτικό!.. Αυτές ή παληγοφτίσσης, έμαι βεβαία, πού τριγυρίζαν έδω στο χωριό, μού την έκλεψαν την κορούλα μου' αλλά έφυγαν και δεν της βρήκα."

ΚΑΤΙΝΑ:— "Μην κλαίς, μαμμιά μου!.. Θά ξανάβη καμιά φορά ή Μαργαρίτα μ'α και θά είμαστε όλοι εύτυχε!"

Η ΜΑΜΜΑ:— "Μακάρι, παιδί μου, να ήταν άλήθεια."

[Τη στιγμή αυτή κτυπούν την πόρτα. Η Μαμμά σηκώνεται και την άνογει. Τότε άνοείται άπό έξω μια παιδική φωνή που παρακαλεί: "Κάμστε! έλεημοσύνη στη φτωχιά..."]

Η ΜΑΜΜΑ:— "Έρπα μέσα, μικρή μου, να σου δώσω λίγο ψωμί."

ΣΚΗΝΗ Β'

Η Μαμμά, Κατίνα, Ροζίτα.

[Η Ροζίτα μπαίνει στην τραπεζαρία. Είναι καμιά δεκαριά χρονών, ξυπόλητη και κουρελιάρα.]

Η ΜΑΜΜΑ, έφ' την κιντάζει με προσοχή, από μέσα της:— "Πώς της μοιάζει!.. (Δυνατά:) Πόσω χρονών είσαι, παιδί μου; ΡΟΖΙΤΑ:— Δέκα, κυρία."

Η ΜΑΜΜΑ, από μέσα της:— "Την ίδια ή λυκία... (Δυνατά:) "Και πώς σε λένε; ΡΟΖΙΤΑ:— Ροζίτα."

Η ΜΑΜΜΑ:— Ροζίτα;.. (Από μέσα της:) "Έγώ πιά είμαι τρελλή... μού φαίνεται πως βλέπω παντού τη χαμένη μου κόρη. (Δυνατά:) Στάσου μια στιγμή, παιδί μου. Καί σύ, Κατίνα, πήγαψε να φέρης μιά φέτα ψωμί για τη Ροζίτα."

(Η Μαμμά και ή Κατίνα βγαίνουν. Μένει τώρα ή Ροζίτα και κιντάζει τα έπιπλα με περιέργεια. Τάσημικά που είνε έπάνω στο μπουφές τραβούν τα βλέμματα της. Πλησιάζει σιγά-σιγά το μπουφές, διατάζει λίγο, αλλά έπειτα άρπάζει δυο νουτάλια και τα κρύβει στον κόρφο της. Θέλει τώρα να κλέψη κ' ένα διακάκι, αλλά το πιάνει άδέξια και της πέφτει κάτω με κρότο. Τον άκουει ή Μαμμά, τρέχει άμέσως και μ' ένα βλέμμα έννοει τί συνέβη. Η Ροζίτα όρμά να φύγη. Η Μαμμά όμως την πιάνει από το μαντίκι.)

Η ΜΑΜΜΑ:— "Τί έκανες, δυστυχισμένη;

ΡΟΖΙΤΑ, άγριωμένη:— "Άφίστε με!.. άφίστε με, σάς λέω!.. Θέλω να φύγω! (Προσπαθεί, άγριωμένη να φύγη και τραβιέται με τση δάκρυα, ώστε το μαντίκι σχιλιέται και φαίνεται το μπράτσο της γυναικός. "Έχει ένα μεγάλο σημάδι από παλιά πληγή. Καί ή Μαμμά, μόλις βλέπει αυτό το σημάδι, βγάζει μιά φωνή δυνατή.)

Η ΜΑΜΜΑ:— "Ω Θε μου! Αυτή είναι!.. "Η κόρη μου!.. Να τό σημάδι που τή; έμεινε στο μπράτσο της, από τότε που κήκηλ... (Η Ροζίτα την κιντάζει έκπληκτη, χωρίς να έννοη.)

Η ΜΑΜΜΑ:— "Άλλοίμονο!.. Δεν τό θυμάται πιά!.. Έβλε τόσο καιρός από τότε!.. (Παίρνει την Ροζίτα από τό χέρι, κάθεται σε μιά πολυθρόνα και την τραβιά κοντά της. "Η Κατίνα πού μιηκε πρό όλίγου, πλησιάζει κ' αυτή.)

Η ΜΑΜΜΑ:— Ζούσες πάντα με τους άνθρώπους, πού σ' έχουν τώρα, Ροζίτα; ΡΟΖΙΤΑ, προσπαθούσα να θυμηθώ:— "Ναι... βέβαια... όμως, μού φαίνεται... πώς άλλη φορά ήμουν άλλο."

Η ΜΑΜΜΑ:— "Μήπως καθόσουν 'ς ένα ώραλο σπιτάκι, 'στην έξοχ'η, κοντά 'ς ένα χωριό!"

ΡΟΖΙΤΑ, πού ή άναμνήσις της λίγο-λίγο ξυπνοφ:— "Ένα ώραλο σπιτάκι... "Α ναί... ένα κάτασπρο σπιτάκι, άπάνω στο δρόμο... με μιά μεγάλη καγγέλόπορα μπροστά."

Η ΜΑΜΜΑ, πού την άκούει με άγωνία:— Κατότσι, παιδί μου;.. Τί άλλο θυμάσαι; ΡΟΖΙΤΑ:— "Έβγα και μιά μαμμιά, πού την αγαπούσα πολύ. "Ηταν άψηλή σαν καί σάς, δεν είχε όμως άσπρα μαλλία. Μού φαίνεται πως ήταν ξανθή!.. Έβγα κ' ένα μπαμπά, πού τό βράδυ μ' έχόρευε στα γονατά του' και μιά άδελφοπούλα με τριανταφυλλάκια μάγουλα, πού τή; έκανα φουστανάκια για της κουκλές της."

[Έπεται τό τέλος]

ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

ΠΑΙΔΙΚΩΝ ΠΝΕΥΜΑ

— Κόστω μου, εκαθάρισε καλά τα μ'α, πριν τα φάς;

— Ναι, μαμμιά.

— Καί της φλούδες τί της έκανες;

— Τ'ης έφαγα κατόπι; μαμμιά!

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

Ζωή, Ολυγ, Μαρία, Πιλίτσα, αγαπητά μου συνδρομητρία των Τριετών, τί να σάς κάμω πού ο πόλεμος άνεστάτωσε τα ταχυδρομεία; Έγώ τακτικά, κάθε Παρασκευή, στέλλω τό φύλλον εις όλους.

Τό Γερνάτο Ηπειρωτάκι μού γράφει: "Προχθές έδιάβαξα τον τόμν σου τό 1898, τον όποιον έπλάη από τό Πευροκτήριον. Δεν μπορείς, φιλιτάτη μου, να φαντασθης πόσον μ' έμάγευσε και μ' έσαγήνευσε. Τέτοιοι είνε άρα γέλοι οι τόμοι σου, σαν αυτόν πού έδιάβαξα;.. Μά τότε χαρά στα πλουσιόπατσα,— διότι έγώ είμαι πτωχός. Τί τοú; χρειάζονται, άλήθεια, τά ποδήλατα, τά ρούσα, τά γλυκίσματα; "Υπάρχει καλύτερο γλυκισμά, υπάρχει καλύτερά διακέδασις, παρά να γοράζου και να διαβάζου τονού; Διαπλάσιω;"

Κυνηγέτις Άρτεμις, έστειλα και διά του; νέου αγράφτα; και σ' ευχαριστώ πολύ διά τό εσπαδάμα. Τώρα εύχομαι να μού γράφης; γρήγορα τί έγεινεις; έντελει; καλά.

Ναι, Κυνηγέτις Έύδωκς, είμαι πολύ ευχαριστημένη από την έφετηνήν κίνησιν, ή όποία πολλά μά μού έπέστρεψε να κάμω, άν δεν ήταν αυτή ή φοβέρα υπερτιμής του χαρτιού και των άλλων. Την δήλωσιν σου διά τό Μ. Μυστικά είμπορείς να δημοσιεύσης; μόνον εις τάς Μιχαέλας. Άλλω; θανάτου βίνα μίαν εύθύνην, την όποιαν, έννοεις, δεν είμπορώ ναλάθω. Καί σημείωσε, ότι όλοι τότε θα είχαν την ίδιαν άπίστησιν.

Τί λέε, Κωνσταντοβόλε Ποσειδών! δεν ήμνησες ότι τάρχαϊα δράματα είνε άριστούργηματα; Βέβαια, αυτό πού είδες; εις τό θέατρον του Παρθενώγιου ("Φιγμένα έν Ταύροις) είνε έν από τά ώραιότερα, αλλά πού να ίδής και "Ίριγενειαν έν Αύλίδι, και "Ορέστειαν, και Οιδίποδα Τυράνον, και "Αντιγόνην, και "Ηλέκτραν;.. Σου συνιστώ, όποτε παίζεται αρχαίον δράμα και είμπορείς να πιάς, να μ' ή χάρη την ευκαιρίαν. Καί να κλαίς ελεύθερα, όταν συγληθής εις τό θέατρον. Δεν είνε καμμιά ντροπή αυτό!

Ναι, δυστυχώς, Μανιατοπούλα, πολλά παιδιά έχουν άποκτηή αυτή την κακή συνήθεια της Πόσης, δια την όποιαν σάς έγραψε ο κ. Φαίδων. Καί όσον είνε μικρά, ύπομονή... Άλλά δεν είνε ή μεγαλύτερα άνοσησία, να χαρταίνου με καραμέλας, καί άφού μεγαλώσων κάτω, όταν είμπορούν πλέον να κινουν και να έννοσυν πόσον αυτό είνε ολέθριον διά την σωματικήν άνάπησιν;

Έπιμένω, "Ησω του 1913, ότι αυτό δεν συμβαίνει ποτέ. Τα παραδείγματα πού μού φέρεις, άνήκουν εις την...παθολογίαν. "Υγιείς και φρόνιμοι άνθρωποι δεν είμπορούν παρά να γράζωτά τά παιδια των, να τά καλομεταχειρίζονται και να τανάτρεφου διά τό συμφέρον αυτών των ίδιων παιδιών. "Ετσι κάμουν όλοι οι γονεΐς ανεπαίδητοι. Τί κάμουν τώρα, και τί καλύτερα λαϊκά στρώματα, μερικοί παράφρονες, άλκοολικοί, χασιόσοποι; έκφυλοι,— τέρατα και όχι άνθρωποι,— αυτό δεν είμπορεί να μ'α; ένδια-

φέρη, ούτε τό λαμβάνουμ έν' όψει, ώστε να λέμε ότι υπάρχουν καί εξαίρέσεις.

Ο Βασίλειος ο Βουλγαροκόμος με παρακαλεί να πώ εις τον Σλαβομύμιον "Ελληνα και εις μερικούς άλλους, πού προβάλλουν διάφόρους άντιρρήσεις; ότι τό "Ψήφουλα δεν είνε αξιωματά, αλλά άπομικάλ γύφωπα, τάς όποίας δεν είμπορούν όλοι να παραδεχθου. "Κ' επιμένει εις την άντιλήφην του διά τό ζήτημα της τιμής,—άλλά δυστυχώς; δεν έχω τόπον διά την θεωρίαν του.

Όραϊας έπιστολάς μού έστειλαν αυτήν την έβδομάδα και οι έξής: Τραγούδι της Λευτεριάς, Ένδοξος Γαλλία, Στεννομηλωτάκι, Δοξασμένος Ρήνος, Κεκορηακή Χλόη, Έδα, Βοσκοπούλα των Άίλων, Πνεύμα της Αντιλογίας, Ένδοξος Σπάρτη, Φωνή της Πατριδος, "Ανθος των Λειμώνων, Αιδιολή Κιθάρα, Ύπάρχουλος Έλληνας και Θαλασσοπούλη του Στόλον. —Έξέτελεσά τάς παραγγελίας των και τους ευχαριστώ όλους διά τά καλά των λόγια. αλλά τά έλαβα, άφού έξηγητήγη ό δι' έντελεις άπαντήσεις προωρισμένους χώρος.

Όραϊας έπιστολάς μού έστειλαν αυτήν την έβδομάδα και οι έξής: Τραγούδι της Λευτεριάς, Ένδοξος Γαλλία, Στεννομηλωτάκι, Δοξασμένος Ρήνος, Κεκορηακή Χλόη, Έδα, Βοσκοπούλα των Άίλων, Πνεύμα της Αντιλογίας, Ένδοξος Σπάρτη, Φωνή της Πατριδος, "Ανθος των Λειμώνων, Αιδιολή Κιθάρα, Ύπάρχουλος Έλληνας και Θαλασσοπούλη του Στόλον. —Έξέτελεσά τάς παραγγελίας των και τους ευχαριστώ όλους διά τά καλά των λόγια. αλλά τά έλαβα, άφού έξηγητήγη ό δι' έντελεις άπαντήσεις προωρισμένους χώρος.

Όραϊας έπιστολάς μού έστειλαν αυτήν την έβδομάδα και οι έξής: Τραγούδι της Λευτεριάς, Ένδοξος Γαλλία, Στεννομηλωτάκι, Δοξασμένος Ρήνος, Κεκορηακή Χλόη, Έδα, Βοσκοπούλα των Άίλων, Πνεύμα της Αντιλογίας, Ένδοξος Σπάρτη, Φωνή της Πατριδος, "Ανθος των Λειμώνων, Αιδιολή Κιθάρα, Ύπάρχουλος Έλληνας και Θαλασσοπούλη του Στόλον. —Έξέτελεσά τάς παραγγελίας των και τους ευχαριστώ όλους διά τά καλά των λόγια. αλλά τά έλαβα, άφού έξηγητήγη ό δι' έντελεις άπαντήσεις προωρισμένους χώρος.

Όραϊας έπιστολάς μού έστειλαν αυτήν την έβδομάδα και οι έξής: Τραγούδι της Λευτεριάς, Ένδοξος Γαλλία, Στεννομηλωτάκι, Δοξασμένος Ρήνος, Κεκορηακή Χλόη, Έδα, Βοσκοπούλα των Άίλων, Πνεύμα της Αντιλογίας, Ένδοξος Σπάρτη, Φωνή της Πατριδος, "Ανθος των Λειμώνων, Αιδιολή Κιθάρα, Ύπάρχουλος Έλληνας και Θαλασσοπούλη του Στόλον. —Έξέτελεσά τάς παραγγελίας των και τους ευχαριστώ όλους διά τά καλά των λόγια. αλλά τά έλαβα, άφού έξηγητήγη ό δι' έντελεις άπαντήσεις προωρισμένους χώρος.

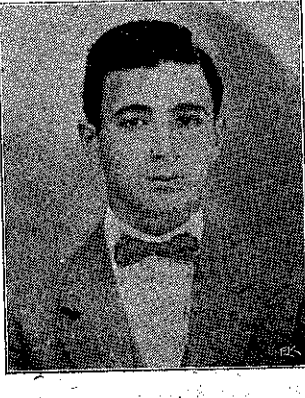
EΙΚΟΝΕΣ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΩΝ ΕΙΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥΣ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

ΝΙΚΟΣ Ι. ΡΙΤΣΟΣ (Έλληνομάν "Ίδωδες) έν Αθήναις. Α' Βραβείον 141ου Διαγων. Συνθ. Ασκήσεων και Β' 15ου Έσπαθ.

ΣΕΜΩΝ Π. ΠΑΠΑΣΠΥΡΙΔΟΥ (Κραυη Νήσις) έν Αθήναις. Β' Βραβείον 11ου Διαγωνισμού Έσπαθώματος.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ Ν. ΜΑΡΙΝΟΣ (Γλυκός Χαμόγελο) έν Ζακύνθω. Β' Βραβείον 12ου Διαγωνισμού Έσπαθώματος.

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Αυτήν την εβδομάδα έλαβα τά εξής: "Αποκηρές".— "Η δεσποινίς με τά γαλλικά".— "Δίδαγμα".— Τά Κούλουμα".— "Ένας κυνός".— "Μενέλαος κ' Αντιγόνη" (διάλογος χωρίς τίτλον).— "Όραϊά έκλογή".— "Στό Μπεντένι τό παλόν".— "Τό φεγγάρι στο πηγάδι".— "Τί δύναται να πάθη εις λα' μαργος".— "Νύκτα".— "Σκέψασθε τί λέγετε".— "Τά όστράκια".— "Ο λύκος και τό άρνάκι".— "Καρκίνος".— "Η Κυρούλα".— "Ο άδελός Κυνηγός".— "Τό λάχανο".— "Τό σιτάρι".— Παιδικά Πνεύματα και διάφορα διά του; Έβδ. Διαγωνισμούς.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

[Οδδέν ψευδώνυμον εγκρίνεται ή άνανεύεται άν δεν συνοδεύεται από τό δικαιώματός δε. 1. Τα εγκρίνονενα ή άνανεύμενα ισχύουν μέχρι της 30 Νοεμβρίου 1916. Όσα συνοδεύονται από Α άνήκουν εις άνόδια, καί όσα από Κ εις κορίτσια.]
Νέα ψευδώνυμα: "Ήρώδης ο Άτυικός, ά. (ΓΜ). "Ησος Παναγιώτου, ά. (ΣΒ). Παρθένος των Λαών, κ. (2χ+3δ=8). "Ονειρον της Κόσμου, ά. (ΧΤ). "Ηρακλειώτακι, κ. (Ζητ. Συλ. "Ηρακλ.) "Ερωσ της Πατριδος, ά. (τι...); Θηλυκός "Ερεδρος, κ. Κωνσταντινουπολίτικο Διαβόλιαν, κ. Σλαβομύμιον "Ελληνοπούλα, κ. "Εκπερητής της Κρέσσας, ά.

(Ανίκητος), Μούσα Θάλια, κ. (ΧΚ). Κλεάνθης, α. (Κ). Λάβρον τό 21, ά. (ΜΖ).
Ανανεύσεις ψευδώνυμον: "Ακτίς Χαρός, κ. Κυριοπαι Έύκλεια, κ. Σαλήν, ά. Τραπεζάριον, ά. Χιακή Άνθοδόμη, κ. Γλυ. κεία Άδρα, κ. Πλοίαρχος Νέμος, ά.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Μικρά Μυστικά επιθυμούν ν' άνταλλάξουν: ο Φειδίας (0) με Τελέσιλλαν, Μενεξεδένιο Μπουκητάκι, Φούλαν.

"Η Διάπλισις άσπάζεται τους φίλους της: Ραμζιζώμ (τόρα λοιπόν περιμένω) "Αναστάσιον Α. Γ. (σ' ευχαριστώ δι' όσα γράφεις; πάρε και ψευδώνυμον; δεν βλέπω όμως να είσαι άνορθόγραφος;) "Ιωάννην Άντ. Πολυζ. (έλαβ. ευχαριστώ) "Υμνον της "Ελευθερίας (έστειλά) "Φρουρόν της Πατριδος (έστειλα" έπειδή αι λύσεις; δεν έδημοσιεύθησαν ακόμμη, έχεις κιοφόν, μολονότι έπέρασε ή προσησμία, να τάς στείλης;) "Ελλάδα του Κωνσταντίνου (έλαβα, ευχαριστώ) "Ηρωϊκόν Σοφλ (έληφθησαν) Πειραιάκον Λιάβρον (έστειλα, ευχαριστώ παραμύθια της Κυρά Μαρθευβερδικονταίσις πολ) ουσπαιλιότερους; τόμους της Β' Περιόδου Πόθον της Πατριδος (έληφθησαν) Μεγάλην "Ελλάδα (τό δι-ορθώσω;) "Ανδροειωμένον Κουραμπιέν (έλαβα και έλπίζω κ' έγώ, ότι μόλα τά μαθήματα, «θα ξεκλώδης και νέα λεπτούδάκι για να ρίχνης και μιά ματιά στο σαλονάκι μου») "Αλιέα των Μαγαριτών (μ'α διδης σημασία σε τέτοια λόγια; είνε έντελις; παιδι-

(ἐλαβα, εὐχαριστώ) *Τρελλόν Κεφαλλονίτην* (τοῦ θου καί τοῦ δου θνί) *Μικρόν Εὐζωνον* (μάθε λοιπόν γρήγορα) *Ἑλλῆνα Νικητήν* (ὡραῖο τὸ γραμματικὸν σου προσηρόντι νὰ γράψῃς καὶ τὸ κομμᾶτι) *Ἀπὸμνητο Ναυτόπουλο* (ἔστειλα) *Ῥωσίαν Γαλλίτιαν* (ἔστειλα) *Ἀμα τῆς Ἀρθόνας* (ἐλαβα, εὐχαριστώ) ἐκράτησα σημειώσιν νὰ στέλλω τοῦ λοιποῦ β' φύλλα ἀγοραστών) *Παιριὸν Ναυτόπουλο* (ἐλαβα, εὐχαριστώ) *Ἀυτόνομον Ἡπειρον* (τὴν Πάρασκην τὰ στέλλω πάντοτε) *Ναυτίου τῆς Ἀγμονοῦ* (ἔστειλα) *ἠγερμίον*, *Ἄνθος τῆς Ἀνατολῆς*, *Τρελλὴν Ναυτοπούλαν*, *Παρθένον τῶν Δασῶν* κτλ. κτλ.

Εἰς δώδεκα ἐπιστολάς ἐλαβα μετὰ τὴν 15ην Φεβρουαρίου, ὅ' ἀπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

15—95

ἐντετυμένη Κορφατοπούλα, τί γίνεσαι;

Γράμμα σου δὲν ἐλάβα. Διατί;

Βοσκοπούλα τῶν Ἀλπειν

15—96

πάλι σ' εὐχαριστῶ, *Ἡρώς τῶν Ἀκροκορναίων*, διὰ τὰ ἐγκάρδιά σου συλλυπητήρια.

Μία Τρελλούλα

15—97

«ΚΥΠΡΙΑΚΟΣ ΠΟΘΟΣ»

ἄρθρον ἐν Λευκωσίᾳ συλλογὸς *«Κυπριακὸς Πόθος»*, σκοπὸν ἔχων τὴν διδόσιν τῆς «Διαπλάσεως». Συνηρομὴ δρ. 0,50 κατὰ τριμήνιον. Ζητοῦνται δραστήριοι ἀντιπρόσωποι. Σπεύσατε νὰ ἐγγραφῆτε.—Δίσις «Κυπριακὸν Πόθον», Λευκωσία Κύπρου.

15—98

Γνωμόμων νέων ἀρχιερατῶν *Συλλόγον «Κρήτην»* διορίζονται: Γραμματεὺς: *Τρελλὴ Ναυτοπούλα Τυαίς*; *Μεγίστη Σύμβουλος*: *Ἡρακλειωτάκη, Ὀνειρον τῆς Κρήτης*.

Ὁ Πρόεδρος ΔΟΞΑΣΜΕΝΟΣ ΡΗΝΟΣ

15—99

ἀνελάσσω Γραμματέστημα. Προτιμῶ Ἑλληνικῶν Βαλκανικοῦ πολέμου. Ἀπαντῶ εἰς συστημένα; ἐπιστολάς ταχέως.—Michel Simondis, Mansourah (Egypte).

ΤΟΜΟΙ
ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΠΡΩΤΗ ΠΕΡΙΟΔΟΣ (1879-1893)

Τόμοι 8 (οἱ ἐξῆς: 5, 7, 15, 18, 19, 20, 21, 23) πρὸς δρ. 1 ἑκάστος καὶ ταχυδρομικῶς δρ. 1.10, διὰ τὸ Ἐσωτερικόν καὶ 1.30 διὰ τὸ Ἐξωτερικόν.

Τόμοι 11 (οἱ ἐξῆς: 1, 4, 6, 9, 11, 12, 14, 16, 22, 24) πρὸς δρ. 2,50 ἑκάστος.

(Οἱ Τόμοι τῆς Α' Περιόδου 2ος, 3ος, 8ος, 10ος, 13ος, 17ος ἐξηγητλήθησαν.)

ΔΕΥΤΕΡΑ ΠΕΡΙΟΔΟΣ (1894-1915.)

Τόμοι 5: τῶν ἐτῶν 1894, 1895, 1896, 1897, 1898, ὧν ἑκάστος τιμᾶται: Ἄδειος δρ. 3—Χρυσῶδ. δρ. 6. Διὰ τὰς ἐπαρχ. ἄδειας 3,50, χρυσ. 6,50, διὰ τὸ ἐξωτερικόν. 4.— 7.—

Τόμοι 7: τῶν ἐτῶν 1899, 1900, 1901, 1902, 1903, 1904 καὶ 1905, ὧν ἑκάστος τιμᾶται ἐλευθέρως ταχ. τελών: Ἄδειος δρ. 7—Χρυσῶδεις δρ. 10.

Τόμοι 10: τῶν ἐτῶν 1906 ἕως 1915, ὧν ἑκάστος τιμᾶται: Ἄδειος δρ. 8—Χρυσῶδεις δρ. 10.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Συνέχεια τοῦ 154ου Διαγωνισμοῦ Ἀδελφῶν Δεκεμβρίου—Μαρτίου

Αἰ λύσεις γίνονται δεκταὶ μέχρι τῆς 10 Ἀπριλίου. Ἀλλὰ καὶ πέραν τῆς προθεσμίας ταύτης, ἐφ' ὅσον δὲν ἔχουν ἀκόμη δημοσιεῦθῃ.

136. Δεξιόγραφος

Μίαν πρόθεσιν ἐνάθει Μ' ὁποιήσῃτε πυτάμι, Ἐν πεγυόδερον ὁ λύτης; Εὐκόλυτα νὰ κάμῃ.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μαραθωνομάχου

137. Μεταγραμματισμός

Ἀν γραμματισμένους εἶσαι, Γράψε σὺ καὶ σίγμα οὔβως, Τῆς Βύρωπος νὰ χαθῆ Νήσος, κ' ἄλλη νὰ βρεθῆ.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Τρελλῆς Εανθούλας

138. Ἀναγραμματομαχίαι

Ραχητικὸν ἐξόγκωμα Ἀν ἀναγραμματομαχίης, Μεγίλο ζῶον, χρῆσιμόν Εὐθύ; θὰ σχηματίσῃ;

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἑνετικῶν Λέντος

139. Μωσαϊκόν.

Πάρνης, Ἴδη, Ἑλικῶν, Αἶμος, Πίνδος, Κιθαίρων, Ἄπο ἕνα τῶν δανεῖζον Κι' ἄλλο ὄρο; σχηματίζον.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Κωνσταντίνου Κανάρη

140. Ἀσθη

Ν' ἀντικατασταθῶν οἱ ἀστερισμοὶ διὰ γραμματικῶν οὕτως, ὥστε ν' ἀνακινῶσται: οὐριζόντιος Μοῖρα, καθεύων Ἀυτοκράτειρα, διαγωνίως δέ, ποταμοῦ; τῆς Ἐλλάδος καὶ κράτης; τῆς Ἑβρώπης.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Δημητρούλας

141. Ἐπιγραφή

Τ Τ Η Μ Σ Λ
Ι Ο Η Τ Η Ε
Ε Ν Ν Ο Γ Γ
Ρ Σ Α Ν Ε
Κ Ι Γ Α Σ Ι Ν

Ζητεῖται ἡ ἀνάγνωσις; τῆς ἐπιγραφῆς ταύτης.

Ἐστάλη ἀπὸ τὸν Αἰματομένο Σίφος

142. Ἀριστοτελεῖς ἐξ ἀντιθέτων

Νὰ εὑρεθῶν ἀντίθετα τῶν κάτωθι λέξεων τοιαῦτα, ὥστε ταχυτικῶς τῶν ἀποτελεῶν μέγαν φιλέλληνα ποιητήν.

λάλος, ἐπιμένω, ξηλόνοω, ἄσρος; ἦττα.

Ἐστάλη ὑπὸ Β. Κ. Μουσαίου

143. Φωνηεντόλιπον

πλ - κλ - ν - σ - σ - ν;

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Καρυαίδος

144. Γεῖνος

Πλοῖον Ὅσικρ, πού πλοῖον; ἄκ' ἔρδει.

Ἐστάλη ἀπὸ τὸν Στενημαχιωτάμη

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευμ. Ἀσκήσεων τῶν φύλλων 44 καὶ 45. 543. Ἰκόνιον (εἰκὼν, ἴον).—544. Ἐπτά - λεπτά.— 545. Ἀθάμας-Ἀθάμας.— 546. Πύρα- πυρά.

547. ΚΟΡΑΞ 548-552 Διὰ τοῦ Σ: ἀτόρος, ΟΦΙΣ πόθος, νόσος, Σάμος, σῆμα, ΡΙΣ 553. ΖΕΥΣ (Ζῶον, Ἐλαφρὸς, ἌΣ ὕψις, Ἑσπερία).— 554. Σ Ἐι γωλεῖ παροικίης, ἐποανάξων μαθησοί. (ἦχω Ἀπάρι οἶκ' εἰς εἰς ὑπὸ σὰ ἴην μαθ' εἰς τ.)

555. Ἥστας (εἰς, ἀεὶ, ἄς).—556. Ἀδυσ-

σινία (α, β, γ, δ, ε, νι, α).—557. Λεγγιη-Νεγγιη.—558. Σαυρός-Σαυρός.

559. Α Ι Σ Ω Π Ο Σ 560. ΜΟΞΧΑ

Ι Ι Ο Κ Ι Ι
Σ Ι Κ Ε Λ Ι Α Δ Β Ω Μ Ο Σ
Ω Ε Ω Π Α Ε Ο Ι
Π Ο Λ Ω Ν Ι Α Σ Ε Λ Α Σ Τ
Ο Ι Ι Ν Ο Τ
Σ Κ Α Ι Π Α Ν Η Σ Α Ν Ο Σ

561-565. 1. Ὁ Πύρος, 2. Ὁ ὄφθαλμός (τὴν κόρην του.) 3. Ὁ τόνος, 4. Εἰς τὴν Σκοτίαν, 5. Τὸ Ἀραβικόν, 566. ΣΟΦΙΑ-Α-ΔΙΚΗ (Σφαιρική, Ὀλκωνδία, Φαίλων, Τακῶδ, Ἀθηνῶν).—567. Καπέλο (Μαρκία, ΠΕΛΟΠΙΔΑ...)-568. Ἐφαγες μέλι, πιεῖς εὐδί.— 569. Τῶ δυστυχοῦντι μὴ ἐπιπέλα (τὸς εἰς τυχ-ὸν-τιμῆ ἐπὶ γέλα.)

ΟΙ ΛΥΤΑΙ

ΤΩΝ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΩΝ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΩΝ ὅσων αἱ λύσεις, ἀδιακρίτως φυλλαδίων, ἐλήφθησαν ἀπὸ 10-16 Φεβρουαρίου.

ΑΘΗΝΩΝ: Ι. Ν. Σελᾶς, Φ. Ν. Σελᾶς, Ἄντ. Ε. Γλυκῆς, Α. Π. Μακρή, Κούλα Α. Κονταρίνη, Δεμαριενταετὴς Παιδαγωγος, Ἰωάννη Θ. Μπαρκα, Α. Κ. Βουλιγαρή, Π. Γ. Φούφας, Ἄνθος τῶν Λεωμόνων, Ἀσπασία Α. Παλαμάκη, Ἀγγελικὴ Α. Μάρκου, Ἐφρηβὸς τῶν Ἠθῶν, Αἰμοσύνης Σαραντάπορον, Σ. Α. Φουγιανᾶς, Γ. Χατζηγαγιωτῆς, Π. Π. Καρανάνας.

ΑΓΡΙΝΙΟΥ: Σωτηρία Παπαθανασίου, Ἀναστασία Σ. Ἀνάσσο.

ΑΜΦΙΣΣΗΣ: Α. Ντουτσελας.

ΑΡΓΟΥΣ: Α. Α. Παροδομητήρης.

ΒΟΛΟΥ: Β. Γ. Ροθώσος.

ΔΗΜΗΤΣΑΝΗΣ: Ν. Κ. Σωτηρόπουλος, Α. Ι. Τσακονγιάννης, Χρ. Α. Γιαννιόπουλος, Π. Βασιλακόπουλος.

ΕΒΕΥΣΙΝΟΣ: Θ. Α. Μπαρδής.

ΖΑΤΟΥΝΗΣ: Δ. Γ. Κιννής.

ΙΘΑΚΗΣ: Θ. Μορφῆς, Σπ. Βλημάς, Ν. Γ. Φωτεινῆς.

ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ: Ι. Ν. Λέβης.

ΚΑΤΗΡΟΥ: Μαρία Παζάνη.

ΚΑΛΑΜΩΝ: Α. Κ. Μαροκόπουλος, Α. Α. Σμάς, Ι. Π. Δημόπουλος.

ΚΕΡΚΥΡΑΣ: Α. Γ. Αεσύλλας, Αἰτέρια Γ. Δεσφίλη, Εἴβα Μαρία Γ. Φανήρη, Σπ. Α. Κεφαλῆς, Νηυσία, Ἐλ. Σάββης Μαρκόπουλου.

ΚΟΡΙΝΘΟΥ: Γ. Σούτσας, Π. Θ. Καραγιωργας.

ΛΑΓΚΕΔΑΙΩΝ: Ι. Η. Κάτογιαννης.

ΛΑΥΡΕΙΟΥ: Ν. Π. Κατσούλης.

ΛΙΟΥΔΙΑΣ: Ζῆτω ἡ Διάπλσις.

ΜΕΣΣΗΝΗΣ: Μυθικός ἦρω.

ΜΥΤΙΛΗΝΗΣ: Μ. Γ. Κοτοπούλης.

ΝΑΥΠΑΛΙΟΥ: Χρ. Πολυμνόπουλος, Ε. Γ. Θεοδοσίου.

ΠΑΤΡΩΝ: Ἑλλην, Νάρεσσος, Π. Η. Εδμοφοπούλος.

ΠΕΙΡΑΙΩΣ: Ἰφιγένεια Σ. Μαρκοβίτη, Α. Σ. Μαρκοβίτη, Ν. Α. Παλαμῆτος, Θ. Α. Κατακίτης, Ι. Θ. Μπαβῆς, Σ. Α. Κατράκης, Α. Ι. Ἡλιόπουλος, Α. Α. Πατόσ, Φ. Μ. Πέππας, Γ. Παροδομητόπουλος, Ν. Ι. Ἀύστας, Χρ. Β. Παπασαφοπούλου, Α. Ε. Κουτσίτης, Π. Σ. Ἀβμάης, Δ. Π. Βαρμάς, Α. Ι. Τατοῦρης, Β. Θ. Τσιούπουλος, Ἐπ. Ἀπ. Καραβία, Π. Σ. Μιχαλῆς, Α. Α. Κατράκης, Γ. Παπαμιχῆτος, Μαρίνα Π. Παυλάκη, Α. Α. Πατάσης, Π. Θ. Νέλης, Α. Θ. Ζάντας, Κ. Α. Ζαγάρας.

ΠΡΕΒΕΖΗΣ: Ἀντιγόνη Α. Ζάμπα, Πιλίτσα Α. Γιαννουλάτου, Εὐφρῆμη Ι. Ρέντζου, Ἀλμύρη Μπατά.

ΠΥΡΓΟΥ: Π. Τροισμητίδης.

ΣΠΑΡΤΗΣ: Τ. Ρηγόπουλος.

ΤΡΙΚΚΛΑΩΝ: Μαρία Κ. Παπαβάσου, Τ. Τρουμέρας, Γ. Παπαλεξόπουλος, Ζωή Τρουμέρα, Μαρία Σ. Τρουμέρα.

ΧΑΛΚΙΔΟΣ: Θ. Ν. Τζίκας.

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

Ὅσον τῶν ἀνωτέρω τῶν ὀνόματα ἐτέθησαν εἰσὶν κληρονομία καὶ ἐληφθήσαν οἱ ἐξῆς τοῖς: ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ Β. ΡΟΥΣΟΣ ἐν Βόλῳ, ΣΠΥΡΪΔΩΝ Α. ΚΕΦΑΛΑΣ ἐν Κερκύρα καὶ ΠΑΝΑΓ. ἩΡ. ΕΥΜΟΡΦΟΠΟΥΛΟΣ ἐν Πάτραις, οἱ ὅποιοι ἐνεγράφησαν διὰ τρεῖς μῆνας ἀπὸ 1ης Μαρτίου.

ΚΑΛΥΜΜΑΤΑ τοῦ τόμου τῆς Διαπλάσεως τοῦ 1915, κόνικια μὲ χρυσοῦ γράμματα, δι' ὅσους θέλουν γὰ χρυσοδέσουν τὰ φυλλάδια των εἰς τόμον, εἶνε ἢδη ΕΤΟΙΜΑ καὶ κολοῦνται εἰς τὸ Γραφεῖόν μας. Στέλλονται δὲ καὶ ταχυδρομικῶς πρὸς τοὺς ἐμβάζοντας τὸ ἀντίτιμον, δραχμῆς 1,75.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν κόρην ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΗΛΩΤΕΑ		ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ		ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20
Ἐσωτερικοῦ	Ἐξωτερικοῦ	ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879		Διὰ τῶν Πρακτόρων Ἐσωτερ. Λ. 10. Ἐξωτερ. Φύλλα ἀποψηνομένου ἑατῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῶνται ἕκαστον Λπ. 25
Ἐτήσια δρ. 8.—	Ἐτήσια φρ. 10.—	ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ		ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
Ἑξάμηνος 4,50	Ἑξάμηνος 5,50	ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ		Ὅδος Ἐυκλείδου ἔξ. 38; παρὰ τὸ Βαρθάμιον
Τετμήνης 2,50	Τετμήνης 3.—	Περίοδος Β'.— Τόμος 23ος		Ἐν Ἀθήναις, 27 Φεβρουαρίου 1916
Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦναι τὴν 1ην ἑκάστου μηνός.				Ἔτος 38ον.— Ἀριθ. 13

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΕΡΡΙΚΟΣ ΔΑΔΑΙΝΥ

ΜΥΘΙΟΤΡΗΜΑ ΥΠΟ JULES CHANCEL

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ'. (Συνέχεια)

Κανείς δὲν εἶδε αὐτὴ τὴ σκηνή, ἐκτός τοῦ Ἑρρίκου, ποῦ θυμωμένος γιὰ τὸν ἀγριο τρόπο τοῦ γαμπροῦ του πρὸς τὴ μικρὴν τοῦ φίλην, ἐκτότρε τὴν ἰδίαν ἐκπλήξη καὶ τοὺς δύο: τὴν Κολέττα σατυριμένη καὶ κατακοκκινη, καὶ τὸν Ἄγγιλᾶς χλωμὸν, ὀργισμένον καὶ φοβισμένον...

Τὴ γύρευαν ἐκεῖνα τὰ ψεύτικα μουστακία καὶ τὰ γένια τὰ στακτιά στὰ χέρια τοῦ Ἄγγιλᾶς καὶ γιατί ταράχθηκε τόσο, ὅταν εἶδε νὰ τὰ φορῇ ἡ ἀδελφὴ του; Ἡ ἀμφιβολίες τοῦ Ἑρρίκου ἀναγεννίθησαν καὶ ἐτοιμάσθησαν νὰ ζητήσῃ μιὰ ἐξήγησιν ἀπὸ τὸν γαμπρὸν του. Ὁ Ἄγγιλᾶς ὅμως τὸ ἐνόησε καὶ τὸν ἐπρόλαβε. —Γιὰ φαντάσου, τοῦ εἶπε μὲ προσποιητὴ εὐθυμία, βγάλων ἀπὸ τὴν τσέπη του τὴν ψεύτικη γενειάδα. Αὐτὰ τὰ εἶχα φορέσῃ ἕνα χορὸν, τὸ Καρναβάλι, καὶ ἐνόμιζα πῶς τὰ εἶχα γασῆ. Ἀλλὰ βρίσκουνταν στὸ ἐπανωφορῖ μου, πεαμμένα, ἀπὸ τὴν τρύπια τσέπη, ἀνάμεσα στὴν φόδρα. Ἐκεῖνὸ τὸ μικρὸν ἔχουσε τὸ χεράκι του καὶ τὰνακάλυψε.

—Γιὰ νὰ τὰ ἰδῶ! εἶπε ὁ Ἑρρίκος, τείνων τὸ χερί. Ἀλλὰ ὁ Ἄγγιλᾶς δὲν τοῦ τὰ ἔδωσε. Ἀπεναντίας, μὲ νευρικὰ κινήματα, ἐμάδησε τὰ ψεύτικα γένια καὶ τὰ σκόρπισε στὸν ἀέρα. Ὁ μικρὸς ἠθοποιὸς εἶδεν

αὐτὸ τὸ κάμωμα χωρὶς νὰ προσφέρῃ λέξι καὶ ἔφαγα ὅλες τὴν ἀμφιβολίας, ὅλοι οἱ φόβοι ποῦ τὸν ἐκυρίευσαν τότε στὸ σταθμὸν, μὲ τὸ τραῖνον τῶν Βρυξελλῶν, τοῦ ξαναἤλθαν.

Ἐβλεψε νὰ κυττάξῃ τὸ στενοχωρημένο, τὸ ἀνήσυχον, τὸ περιτρωμένο, τὸ σχεδὸν λυπημένο ὄρος τοῦ Ἄγγιλᾶς, γιὰ

νὰ μαντεύσῃ, καὶ ἓνα παιδι ἀκόμη, ὅτι κάποιον μυστήριον ἐκρύπτετο στὴ ζωὴ αὐτοῦ τοῦ ἀνθρώπου.

Κι' ὁ ἀνθρώπος αὐτὸς ἦταν τὴν οὐρανὸς τῆς ἀδελφῆς του, τῆς πολυγαπημένης τοῦ Λουίζας! Καὶ νὰ τὴ ἴσα - ἴσα τὴν υφοῦλα, ποῦ βγήκε καὶ τὴν στιγμή ἀπὸ τὸ σπύτι, μὲ τὸ καπέλλο στὸ κεφάλι. Θὰ φύγῃ μαζί του, θὰ τὸν ἀκολουθήσῃ, πῶς ξέρεῖ σὲ τί ζωὴ!.. Ἡ ἀδελφικὴ καρδιά τοῦ Ἑρρίκου σφίγγεται, πόνει μὲ τὴν ἰδέαν, ὅτι καινούργια δυστυχήματα μπορεῖ νὰ πέσει τὴν Λουίζα. Ἀλλὰ σηκώνει τὸ κεφάλι του μὲ ἀπόφασι καὶ ψιθυρίζει:

«Ἐννοια σου καὶ ἐγὼ εἶμαι ὁ δῶ!.. Ἐπαγρυπνώ!.. Δὲν εἶμαι βέβαια παρὰ ἓνα παιδί δεκατεσσάρων ἐτῶν. Ἐχω ὅμως τὸ θάρρος νὰ ὑπερασπισθῶ τὴν ἀδελφὴν μου, ἂν χρειασθῆ...»

Οἱ νεύνομμοι ἀποχαιροῦσαν τοὺς κάλεσμένους. Κι' ὅταν ἤλθε ἡ σειρά τοῦ μικροῦ ἠθοποιοῦ νὰ εἰλήσῃ τὴν Λουίζα, τῶκανε μὲ τέτοια ἐρημία, μὲ τόση παραφορά, ὥστε ἡ υφοῦλα παραξενεύθηκε.

Θυμήθηκε ὅμως τοὺς φόβους τοῦ ἀδελφοῦ τῆς, κατάλαβε τί τῆς ἔλεγε μὲ τὸ εἶλι τοῦ ἐκεῖνο καὶ, γιὰ νὰ τὸν ἠσυχάσῃ, τοῦ ψιθύρισε σὲ αὐτὴ:

— Σγάσε, Ρίκο μου... εἶμαι βεβαία ὅτι γελαστήκαμε καὶ οἱ δύο μας. Εἶνε καλὸς ὁ Εὐτύχιος καὶ θὰ μὲ κάμῃ εὐτυχισμένη. — Μακάρι, ἀδελφοῦλα μου! ἀναστέναι ὁ μικρὸς ἠθοποιὸς. — Κ' ἐσφίξε πάλι τὸ χερί τοῦ

«Ὁ Ἄγγιλᾶς, μὲ νευρικὰ κινήματα, ἐμάδησε τὰ ψεύτικα γένια...» (Σελ. 101, στ. α.)